

AIXÍ ENS ESQUITXA LA SEQUERA

Les claus que permeten
al Prat afrontar l'emergència
amb relativa tranquil·litat

ENTREVISTA A LLUÏSA MORET, presidenta de la Diputació de Barcelona:
"S'ha de buscar consens sobre l'aeroport, però l'interès general també està per sobre d'altres consideracions"

2024: CENTENARI DEL CINE AMATEUR A CATALUNYA. EDICIÓ EXTRA
Recull especial d'articles del cineasta pratenc Fermí Marimon

JÚLIA SERRA, de 19 anys, guanya el I Premi de Poesia Pau Vallhonrat amb 'La poesia, naturalment'

 **ESCOLA
NOSTRA SENYORA
DEL MAR**

Més de 50 anys educant al Prat

Si busques una escola familiar per als teus fills dels 3 als 16 anys, propera i professional, amb una comunitat educativa cohesionada i integrada al Prat, vine a conèixer l'Escola Nostra Senyora del Mar.

Vetllem pel desenvolupament personal i acadèmic individual de cada alumne, potenciant els valors cívics tan necessaris en la societat actual: respecte, sostenibilitat i esforç.

Oferim activitats complementàries que ajuden a completar la formació del nostre alumnat.

L'AMPA, a més, ofereix una catàleg ampli d'activitats extraescolars: judo, anglès, pintura..., així com servei d'acollida matinal i menjador escolar.

- **EDUCACIÓ INFANTIL** Dels 3 fins als 5 anys
- **EDUCACIÓ PRIMÀRIA** Dels 6 als 12 anys
- **EDUCACIÓ SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA (ESO)** Dels 12 als 16 anys

Vine a conèixer-nos!

www.nostrasenyoradelmar.com
a8023050@xtec.cat
 933 791 856
 Escola Nostra Senyora Del Mar
 Nostra Senyora del Mar - García Lorca

ENS POTS TROBAR A

C. / Ribes de Fresor, 7 - Telf. 93 370 0311 - Fax. 93 370 4342 - 08820 El Prat de LL.

C. / Consell de Cent, 245 - Telf. 93 451 5952 - 08011 Barcelona

C. / Bisbe Perelló, 6 - Telf. 93 804 2554 - 08700 Igualada

TALLER DE MUNTATGE DE QUADRES ELÈCTRICS

C. / Lleida, 38 08820 El Prat de LL.

DISTRIBUIDOR DE LES PRINCIPALS MARQUES DE MATERIAL ELÈCTRIC I DE LAMPISTERIA

FERMÍ MARIMÓN, SEMPRE

El seu pare, Joaquim Marimón, ja va inaugurar el cinema Monmari l'any 1946. I ell forma part del grup de pioners i romàntics de la producció de cinema al Prat, que a mitjans dels anys cinquanta del segle passat i sota la direcció de Jordi Bringué, filmen l'avui històrica *Prat Documental*.

En el present número de "Delta" us trobareu la valuosa 'enciclopèdia' del cinema pratenc que el Fermí ens va deixar anar a poc a poc els anys 2008, 2009, 2010 i primers del 2011, amb publicacions mensuals a les nostres pàgines. Ara ho aglutinem com a homenatge a la seva persona i a la seva trajectòria, a tots els cineastes pratencs i també commemorant el centenari dels inicis del cinema amateur a Catalunya.

El seu curtmetratge *Ballet burlón* (1960) -la música del qual també la va compondre ell- va representar a Espanya als festivals internacionals de Cannes i Bergamo. Recordem altres pel·lícules seves com *L'Exhibidor* (1979) i *Peraustrínia 2004* (1990). Va ser també el productor de la pel·lícula *Pactar amb el gat* (2007), amb guió i direcció del seu fill Joan Marimón Padrosa. I esmentem els seus llibres: *Quan vam fer la Gilda* (2001), *Els múltiples* -amb il·lustracions de l'Àngel García- (2004) i *La guerra del Quim* (2019). O la inauguració (1967) amb *My fair Lady*, del Cinema Capri al Prat, que amb la seva filla Mercè al front continua oferint-nos les estrenes cinematogràfiques mundials.

Ha rebut merescudament, és clar, nombrosos guardons i reconeixements arreu: Ministerio de Cultura, Festival AnimaBasauri (2009), Premi Ciutat del Prat (2009), Premi Memorial Candel a l'Àmbit de la Comunicació (2011), Fill Predilecte del Prat (2017). És membre del Col·legi de Directores de Cinema de Catalunya i -des del 2010- Membre d'Honor de l'Acadèmia de Cinema de Catalunya. L'Ajuntament del Prat li va dedicar l'any 2008 una exposició a tota la seva trajectòria i a la del seu amic Àngel García.

Però el Fermí Marimón també en sap de la cohesió social, i juntament amb Bringué es van convertir en exhibidors portant a las cases barates de Can Tunis el "Cine nuevo El Cinco de Oros", des del 1954 fins al 1967.

El dia 14 de febrer de l'any 1924 queia una forta nevada a Barcelona quan José Errando Ylario, que disposava en aquells moments d'una càmera, va gravar el que estava veient. La cinta es conserva. Fou la primera vegada que un aficionat rodava en cel·luloide quelcom de la vida quotidiana, tal com havien fet gairebé 30 anys abans, els germans Lumière. D'aquesta manera tan senzilla va néixer el cinema amateur a Catalunya.

I també senzillament però amb l'ànima pratenca de l'agraïment pel davant, a "Delta" volem donar testimoni d'aquest centenari i del que el Fermí Marimón, amb la seva passió i dedicació de sempre (estimar i conèixer), ens ha donat. Com, per exemple, el seu extraordinari compendi que avui teniu dintre de les pàgines d'aquesta edició.

LLUÏSA MORET

Presidenta de la Diputació de Barcelona. Institució molt desconeguda per a la ciutadania, destina sumes importants a projectes municipals d'ocupació, medi ambient o mobilitat.

PÀGINES 8-9

FERNANDO VECINO DURAN

Fotògraf aficionat i reconegut amb 300 premis nacionals i algun més de fora de les nostres fronteres. Reivindica el valor de la natura i els carrers pratencs a l'hora de captar imatges.

PÀGINA 18

JÚLIA SERRA MENASALVAS

Jove estudiant d'Humanitats, guanyadora del 1er Premi de Poesia Pau Vallhonrat. Explica com el poema guardonat li va sorgir arran d'un rampell de ràbia contra la poesia.

PÀGINA 19

MARCIANO PALACIOS

Vicepresident del Futbol Sala Sporting Alcalà Prat, es declara un "romàntic" de l'esport. L'entitat compta amb 200 jugadors i jugadores repartits entre una vintena d'equips.

PÀGINES 27-28

Segueix-nos a [f](#) @periodicdelta [X](#) @periodicdelta i [i](#) @periodicdelta

Delta LLOBREGAT

Consell Editorial

President: Alfredo García. **Vicepresident:** Vicenç Terra. **Secretari:** Pere Manuel Azuara. **Tresorer:** Joan Centelles. **President d'Honor:** Jaume Monés. **Soci d'Honor:** Josep Me Canaliás

Director: Vicenç Terra. • **Subdirector:** Javier Martínez. • **Cap de Redacció:** Neus Maciás. • **Ciutat i cultura:** Sergi Olivera (Cap de secció), Marga Solé, Mariano Martínez, Laura Mateu i Mercè Cabrera. • **Esports:** Toni Espigares (Cap de secció), Manolo Gol i Joan Centelles. • **Disseny i maquetació:** Glòria Escrig. • **Fotografia:** Quim Torrent, Fernando Vecino i Francesc Serrano. • **Foto de portada:** Quim Torrent. • **Publicitat:** Marta Raventós. • **Administració:** Ferran Serrano.

• Dipòsit Legal B.48419-1977. • Impressió: Imagen.Punto Directo.sl

ACPC Associació Catalana de la Premsa Comarcal
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

ASSOCIACIÓ CULTURAL DELTA DEL LLOBREGAT

Redacció i Administració: Castella, 5 baixos
Telèfon: 93 379 05 33. E-mail: periodicdelta@periodicdelta.cat

PREMI TESIS-TORRENT

PREMI CIUTAT DEL PRAT

DELTA no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats. L'opinió de DELTA es recull als editorials

Sequera: 160 litres per habitant al dia sense més restriccions, objectiu del Prat

La bona gestió històrica de la xarxa hídrica local mitjançant Aigües del Prat permet afrontar la situació d'emergència amb tranquil·litat en comparació amb altres municipis. L'Ajuntament confia a poder utilitzar aviat les canonades disponibles d'aigua regenerada des de la depuradora per cobrir serveis no potables i estalviar sense restringir l'ús de boca

SERGI OLIVERA

Tothom ho veia venir. Ja fa temps que no plou de veritat a gran part de Catalunya i la situació de sequera no fa altra cosa que aguditzar-se. Més si ho sumem a una preocupant deixadesa pel que fa a la gestió hídrica general, amb inversions estancades com les dessaladores pendents a La Tordera i Cunit-Cubelles.

La conseqüència més directa ha estat veure com l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) va declarar l'estat d'emergència hidrològica en Fase I al sistema Ter-Llobregat, obligant les administracions locals a activar mesures encara més estrictes per garantir l'estalvi. Això és el que passa quan les reserves hídriques baixen per sota del 16% i així de dramàtica és la situació quan en l'actualitat, segons els càlculs de la Generalitat, el percentatge de les conques internes catalanes s'ha situat en un 15,7%.

Aquestes xifres fan que l'ACA hagi fixat un consum màxim municipal de 200 litres per habitant i dia, uns límits que encara es poden reduir si arribem a la Fase II (180 litres) o a la més dramàtica Fase III (160 litres).

Un ban per anunciar noves restriccions

Davant l'emergència, l'Ajuntament del Prat va anunciar noves restriccions mitjançant un ban municipal que resumeix la recepta per aconseguir més estalvi, per exemple prohibint l'ús d'aigua potable per al reg de zones verdes i jardins públics o privats.

Altres mesures que afectaran més la ciutadania seran les restriccions totals de les dutxes de piscines i platges i les dels equipaments municipals esportius a partir de les 20 hores. També es notará l'emergència hídrica en la neteja de la ciutat pel que fa a carrers, clavegueram i mobiliari urbà, que no es pot fer ja amb aigua de consum humà, així com en l'ompliment de fonts i llacs artificials, que ja veiem reduïts, o directament secs, en comparació al seu cabal habitual.

En aquest aspecte, des de l'Ajuntament intenten pal·liar el que consideren serveis més bàsics de neteja i rec mitjançant aigua regenerada que es porta en camions des de la depuradora o procedent dels pous municipi-

El llac, sense aigua, del Parc de la Solidaritat / Foto: Q. TORRENT

Un estudi a l'ARE Sud revela que una quarta part de l'aigua d'un domicili es consumeix al vàter

pals, actuacions que permeten manteniments mínims. Totes aquestes mesures i excepcions es van debatent diàriament en l'àmbit del Comitè de Sequera que s'ha establert, on es coordinen totes les àrees de govern amb l'empresa municipal Aigües del Prat.

El tinent d'alcalde de l'Àrea d'Acció Ambiental i Serveis Urbans, Quim Bartolomé, avisa que "segurament aquest any la neteja es notará més escassa, sobretot si la situació atmosfèrica amb la manca de pluja no ajuda, igual que el paisatge d'algunes zones verdes, que les veurem més marrons".

Per què El Prat restringeix si s'estan fent els deures?

La gran pregunta que molta gent es fa, tenint en compte que el Prat és un exemple d'excel·lent gestió hídrica, és per què cal aplicar les restriccions decretades per l'ACA si les xifres de consum actuals al municipi se situen ja en uns 162 litres per habitant/dia, pel que fa a la dada total, i de 95 litres hab./dia si parlem només del consum domèstic. Encara més, per què cal tallar algunes aixetes si

la xarxa d'aigua potable del municipi té un rendiment modèlic d'un 90% (la mitjana a Catalunya és d'un 78,5%), aconseguint un estalvi durant 2023 equivalent a 183 piscines del Fondo d'en Peixo.

La resposta és directa i senzilla: no es pot passar olímpicament de les restriccions que imposa l'ACA com a autoritat hídrica al territori. Hi ha mesures, com la prohibició de l'ús d'aigua potable per rec i neteja, que s'ha d'aplicar de manera conjunta per part de tots els municipis afectats. Una altra cosa és que la situació avantatjosa del Prat permetrà afrontar noves alertes, si s'activen les següents fases d'emergència previstes, amb seguretat de no haver de portar a terme mesures traumàtiques per a la ciutadania, com ara restriccions directes per horari o reduccions de la pressió en el consum domèstic, descartades totalment per part dels responsables municipals.

Es poden garantir els 160 litres per habitant/dia

El gerent de l'empresa municipal Aigües del Prat, Aure Garcia, ho té molt clar: "si ens posem en l'escenari pitjor previst, perquè més enllà de la fase d'emergència III amb un consum màxim de 160 litres no hi ha res escrit, al Prat estem ja en disposició de garantir-ho. Pensem que, si s'arriba a aquesta situació,

Passa a la pàgina següent ▶

▶ Ve de la pàgina anterior

només els municipis com nosaltres, amb un 90% de rendiment, podrem complir amb el que demana l'ACA. La resta no sé com s'ho faran, però aquí, gràcies al bon funcionament de la xarxa, el control de fuites i les mesures que ja s'han pres amb el ban des del comitè de sequera podem reduir el consum als 160 litres sense afectar més els usuaris, perquè ja estem molt a prop d'aquesta xifra i ja estem veient amb les dades de les darreres setmanes que l'estalvi s'està incrementant”.

La clau de tot plegat ha estat un esforç durant 40 anys per part d'Aigües del Prat i l'Ajuntament per la renovació continua de les canonades de la ciutat, eliminant a temps fuites i avaries. Expliquen que l'objectiu de base és anar renovant mitjançant inversió pública un 2% de la xarxa a l'any, l'equivalent a uns 4 quilòmetres, la qual cosa permet millorar tota la instal·lació cada cinquanta anys. “Cada empresa té la seva especialitat, la nostra és la de canviar tubs i canalitzacions d'aigua”, explica Garcia.

Un altre aspecte molt important és la monitorització sectorial que des d'Aigües del Prat es fa de tota la xarxa, podent detectar ràpidament qualsevol problema que es pugui

Aixetes de les dutxes del CEM Sagnier. Les brides als polsador, col·locades fa més d'un any, miren de frenar la durada del raig. Actualment els equipaments esportius tallen el subministrament a les 20 h / Foto: J. M.

Només municipis amb un 90% de rendiment com el Prat es poden adaptar a les mesures d'una fase d'emergència III

donar. Ara, les canalitzacions es divideixen en quinze sectors de control, on mitjançant sensors i la revisió diària de les dades de consum es pot trobar fàcilment on hi ha una incidència. Amb la situació de sequera hi ha una brigada de l'empresa dedicada exclusivament a la detecció i reparació de fuites.

Passa a la pàgina següent ▶

ACAM

ASSESSORIA

37 anys d'experiència
empresarial al
seu servei

- ▶ Administració de Finques
- ▶ Herències i Donacions
- ▶ Assessoria Fiscal, Comptable i Laboral
- ▶ Pymes, Consulting Empresarial
- ▶ Constitució de societats
- ▶ Serveis de traducció, documents públics i privats
- ▶ Assessorament Jurídic

Estremem pàgina web i xarxes socials, segueix-nos per estar al dia de totes les nostres novetats a:

Facebook facebook.com/acmasesores
Instagram @acmasesores

· Administració de Finques
· Especialistes en Herències i Donacions

Carrer de la Carretera de la Bunyola 11, Local 4
El Prat de Llobregat - Barcelona
Telèfon 93 478 05 49
acm@acmsl.es · www.asesoriaelprat.com

► Ve de la pàgina anterior

El futur és en l'aigua regenerada: hi ha els tubs, però encara no en raja

El gran repte de futur que el Prat es posa com a objectiu és garantir aquests 160 litres per habitant dia com a consum màxim estàndard, més enllà de sequeres i de situacions d'emergència. Per aconseguir-ho sense haver de fer restriccions com ara, serà necessari implementar de manera regular l'ús d'aigua regenerada per la depuradora del Llobregat per a tots aquells usos no potables, estalviant així un bon percentatge d'aigua de boca. El millor és que la instal·lació ja està feta.

Per exemple, estem parlant de tota l'aigua que s'utilitza per al rec i la neteja urbana i, fins i tot, la que sortirà de les cisternes dels vàters de les noves urbanitzacions com l'ARE Sud o el futur Prat Nord. De fet, les noves construccions al sud de la ciutat ja compten amb doble xarxa per a cada habitatge, on entra aigua potable per una banda i, amb dos comptadors, està prevista l'entrada –només per a les cisternes dels lavabos– d'aigua regenerada no potable.

En l'anàlisi de dades de quatre anys del consum d'aquests habitatges per part d'Aigües del Prat, s'ha detectat que als WC es

A les zones verdes, ens haurem d'acostumar més al marró, segons el regidor Quim Bartolomé / Foto: Q. TORRENT

gasta una quarta part de l'aigua d'un domicili. Per tant, l'estalvi per al consum de boca que es pot aconseguir per aquesta via pot ser molt rellevant.

Quim Bartolomé explica com aquest projecte es va iniciar ja a l'etapa de Tejedor, aprofitant aquells 'Plans N' del govern Zapatero amb la instal·lació d'una primera canonada per connectar amb la depuradora pel camí de la Marina. La instal·lació ha anat avançant des del sud de la ciutat, connectant la zona de l'ARE i a manca de finalitzar algunes conne-

xions, ja passa per sota de l'avinguda Montserrat travessant tota la trama urbana.

El que falta, bàsicament, és que aquesta aigua comenci a rajar. De moment s'està pendent encara de permisos i gestions burocràtiques perquè Sanitat autoritzi definitivament el seu ús. Aure Garcia considera que amb una inversió al dipòsit de la Bunyola instal·lant un tractament sanitari es podria reduir el temps per començar a fer servir aquest sistema pioner. Veurem quan li podrem posar data. ◀

C M M
CENTRE MÈDIC

El millor servei mèdic al seu costat

Telèfon 93 479 16 90

Horari de visites concertades i d'urgències de 8 a 20 hores.

Concertat amb gairebé totes les mútues

ESPECIALITATS
26 especialitats mèdiques

ALTRES SERVEIS
Anàlisis, Fisioteràpia, Radiologia, ecografies, mamografies i ortopantomografia.
Teràpies Alternatives

Avinguda Josep Anselm Clavé, 5-7
C. Ignasi Iglesias, 81-83 El Prat de Llobregat

LA VEU DEL CARRER: Com t'ho fas per estalviar aigua?

Hem sortit al carrer a preguntar la ciutadania quines mesures prenen a casa per estalviar aigua, després del decret de sequera. Tothom fa l'esforç per no gastar més del compte, però alguns posen l'accent en la necessitat que siguin les administracions o les grans empreses les que adquireixin més responsabilitats.

TEXT I FOTOGRAFIES: NEUS MACÍAS / MERCÈ CABRERA

Miquel Alvira

Em preocupa molt la situació actual. Avui per exemple fa vent i això no és un bon senyal, perquè s'emporta els núvols que aquests últims dies ens han deixat pluja i jo hi confiava que seguís plovent. Necessitem aigua. A casa fem el possible per estalviar aigua, anem amb compte amb la freqüència de les dutxes... però has de rentar els plats i rentar-te la cara, són coses bàsiques.

Carmen Navarro

A casa som quatre persones i és clar, gastem més i es fa més difícil de controlar quanta aigua fem servir, però anem amb molt de compte de no malbaratar-la. No obrim l'aixeta i la deixem rajar així com així. Mesurem molt l'aigua que usem perquè és molt important que tots estem conscienciats en aquest tema.

Paquita Jiménez

Para ahorrar, lo más importante es que tenemos plato de ducha en vez de bañera. Lo cambiamos hace ya años. Y otro truco que yo uso es que cuando lavo la verdura, esa agua que en teoría se desperdiciaría yo la pongo en un cubo y la uso para fregar la cocina. Y si me sobra, para el balcón, por ejemplo. Durante la noche no tiramos de la cadena, pero luego por el día ya normal.

Paqui Moreno

Trato de ahorrar, es verdad que antes no le daba importancia, pero ahora evito gastar innecesariamente. Me preocupa mucho el tema. Con la sequía que tenemos tal vez nos corten el agua en ciertos horarios. Ahora estamos en casa solo mi marido y yo, los hijos ya se fueron y puedo controlar el gasto un poco más.

Pedro Sánchez

En casa intentamos gastar lo menos posible y la aprovechamos al máximo. El agua de fregar los platos la guardamos en un barreño y luego la tiramos al lavabo en vez de utilizar la cisterna. Son pequeños trucos que usamos para no desperdiciarla. Hacemos lo que podemos.

Elena Longares

Jo crec que les mesures antisequera arriben anys tard, n'hem tingut d'altres i no s'ha fet res al respecte. L'error és posar aquest pes sobre la ciutadania. Evidentment, hem de ser responsables, però no tenim tanta força o tant de marge com perquè les mesures siguin prou efectives. La indústria té molt més pes i gasta moltíssim més que qualsevol família, i s'hauria de començar a vigilar per aquí.

Mª Ángeles López

Yo vivo sola y para mí es más fácil controlar lo que gasto. Frigo el plato y el puchero, y por la noche igual. Y mientras lo estoy frotando con el estropajo cierro el grifo. Y mientras me lavo la cara o los dientes, igual. Pongo lavadoras una vez a la semana, y con un programa corto.

Alberto González

En gran medida son las grandes industrias las que deberían hacer el esfuerzo de ahorrar, son las que más agua consumen para su producción. No tanto los consumidores, que poco podemos hacer. Están los campos de golf, los campos de fútbol... Regar eso no es tan necesario como que los ciudadanos nos podamos duchar.

LLUÏSA MORET, presidenta de la Diputació de Barcelona i alcaldessa de Sant Boi

“S’ha de buscar consens sobre l’aeroport, però l’interès general també està per sobre d’altres consideracions”

J. MARTÍNEZ / G. ESCRIG ORTIZ

FOTO: QUIM TORRENT

Una institució pública governada per alcaldes i regidors, escollits respectant proporcionalment el color polític dominant en el conjunt d’ajuntaments de la província. Seria una definició ràpida de la Diputació de Barcelona, actualment presidida per Lluïsa Moret (Barbastre, 1965), alcaldessa de Sant Boi. Una altra dada no menyspreable: la Diputació maneja un pressupost de més de 1.200 milions d’euros. La major part (740) provenen directes de l’Estat i un altre gran pessic (280) l’obté a partir de taxes i impostos. Aquest calaix es destina a donar suport a diferents necessitats dels 311 municipis que en formen part. De la conversa amb Moret intentem extreure les futures línies d’inversió i el seu posicionament sobre altres temes d’interès general.

■ Com pren la Diputació les decisions per destinar diners a un municipi o un altre?

■ Amb normes públiques i molt transparents que estableixen criteris equitatius, tècnics i professionals. El repartiment es materialitza a través d’inversions en el territori, del catàleg de serveis o de programes específics, perquè la realitat dels municipis és molt diversa, des de ciutats metropolitanes a municipis rurals d’interior. Els diners es regulen segons indicadors objectius, com ara l’extensió del terme municipal, el número de nuclis de cada municipi, la seva taxa d’atur o la renda per càpita del seu veïnat.

■ Estan definides les línies mestres d’aquestes inversions per als propers anys?

■ Estem acabant d’acordar el pla general d’inversions, que sobretot són infraestructures: carreteres, espai públic, regeneració urbana... Pel que fa al catàleg de serveis es destina a polítiques sectorials: cultura, esports, biblioteques, serveis socials... Tots aquests ajuts responen al compromís de l’actual equip polític, que és plural, divers i progressista, i orientat cap a la sostenibilitat econòmica, social i ambiental. Impulsem polítiques públiques relacionades amb l’energia renovable i dediquem 43 milions per ajudar

“ El hub del Parc Agrari era ‘una’ proposta a estudiar. Ara està aturat i el que volem és un consens entre diferents mirades”

els ajuntaments a fer instal·lacions en equipaments públics, àrees de consum o comunitats energètiques. Dins de l’acció climàtica, gestionem 13 parcs naturals i treballam amb els municipis en la preservació dels entorns pluvials, forestals i agraris. En el terreny social intentem ajudar els ajuntaments a desarticlar desigualtats i garantir drets socials; som els responsables de 100.000 teleassistències que donen autonomia a persones grans o dependents. I respecte de l’economia, fem programes de suport als ajuntaments, tant

d’impuls dels sectors econòmics com de plans d’ocupació per a persones aturades de llarga durada, per exemple.

■ Pel que fa a territoris compartits entre municipis, hi ha alguna política destinada a la gestió de l’aigua i la sequera en l’àmbit del Parc Agrari?

■ No són les nostres competències. La preocupació per la sequera s’ha d’abordar invertint en infraestructures cícliques per garantir el subministrament, i això és competència de l’Agència Catalana de l’Aigua [ACA], per tant, del Govern de la Generalitat. La Diputació, des de la lleialtat institucional, sí que s’ha reunit amb l’ACA per col·laborar.

El que sí pot fer la Diputació és respondre davant de la competència municipal, que en el cas de l’aigua és mantenir la xarxa de baixa distribució en bones condicions per evitar fuites i garantir el subministrament.

■ Mencionàvem el Parc perquè en el seu moment Baldiri Ros, figura destacada del món agrari i president de l’Institut Agrícola Sant Isidre, va afirmar a DELTA que el Parc Agrari no servia per res.

■ El Parc ha servit per preservar el sòl agrari. Veníem d’uns anys 70, 80 i 90 amb gran pressió urbanística en un entorn molt proper a Barcelona i amb grans infraestructures com el port i l’aeroport. Era un sòl que corria un risc i el que es va fer és garantir que aquest terreny només es dedicaria a la producció agrària.

■ **Sant Boi és un dels municipis amb més terreny de Parc Agrari. Què li sembla, com alcaldessa, la gestió de l'ACA al respecte?**

■ Deia abans que tindrem una actitud de lleialtat institucional. Això no vol dir que no reivindicuem la necessitat d'actuacions. Creiem molt important que [des de l'ACA] realitzin definitivament les inversions necessàries i previstes des de fa anys. No vull utilitzar el terme "criticar". Reivindicuem que anem tard, però ara ja no toca criticar, sinó actuar. És com quan un malalt és a la UCI: ara cal salvar-lo, després ja parlarem de qui havia de fer el què.

■ **Des del Prat, la perspectiva de funcionament del Parc Agrari és diferent de la dels municipis "de l'altra banda de l'autovia". Es pot aconseguir un consens des de postures tan diferents?**

■ Els diferents colors polítics no són cap novetat, i sempre hem arribat a un consens. Consens significa esforç i voluntat de dialogar i arribar a acords. Hem de compatibilitzar la preservació de l'entorn natural, que també interessa als pagesos, amb l'activitat agrària.

■ **El hub agroalimentari que Sant Boi, Gavà i Viladecans defensen per al Parc Agrari va en línia amb aquest model?**

■ Això era 'una' proposta a estudiar. Ara està tot aturat perquè, com deia, el que volem ara és recuperar aquest espai de consens per compaginar les dues mirades.

■ **Un altre objecte de debat, en termes semblants, és ampliar l'aeroport. Com encaixa una ampliació amb les polítiques sostenibles que diu que promou la Diputació?**

■ Justament s'acaba de constituir una comissió formal amb representants de l'estat, d'Aena i de la Generalitat i que s'han donat un any de marge per buscar un acord. Te-

nim clar que Barcelona i Catalunya necessiten ser competitiu per tornar a ser una referència com a motor econòmic d'Europa i d'Espanya. I per això cal una gran connectivitat, que vol dir grans infraestructures i un aeroport que ens vinculi amb totes les destinacions del planeta. Això ha de ser compatible amb l'entorn natural. En aquesta zona delta se superposen les mirades econòmica, agrària, ambiental, social... I totes han d'encaixar. És difícil, però no impossible. Fa poc vam assistir a un debat d'experts on ja es parla d'avions i vaixells amb combustibles sostenibles.

■ **I la competitivitat passa, sí o sí, per allargar la pista?**

■ Ho diran els experts, i jo no en soc. Nosaltres estem per marcar la línia i posem l'encàrrec, les institucions i els poders públics.

■ **Té alguna opció personal al respecte? El senyor Illa, primer secretari del PSC, el seu mateix partit, s'ha pronunciat clarament a favor d'ampliar.**

■ Aquí no hi ha opcions personals.

■ **I com a partit?**

■ Com a partit ja s'ha dit. El senyor Illa ja va acordar amb el senyor Aragonès que tres elements fonamentals del pressupost 2023 eren la B-40, el Hard Rock i l'aeroport. I aquest acord s'ha traduït en la comissió d'experts que comentava abans. Si conclouen que per tenir un aeroport competitiu ha de ser amb ampliació, doncs amb ampliació. I creiem que és compatible amb l'entorn natural.

■ **El consens serà difícil amb l'Ajuntament del Prat.**

■ Com tot a la vida. Els consensos s'han de treballar. I també l'interès general sempre està per sobre d'altres consideracions. El millor és no avançar-nos. Tenim pel davant un any de treball intens, però reitero la po-

sició del primer secretari del PSC: si volem que Catalunya no quedi fora dels motors econòmics europeus, necessitem les millors infraestructures.

■ **Un altre terreny important pel que fa a sostenibilitat és el canvi de la manera de moure'ns. Es comencen a implementar les zones de baixes emissions, però, en paral·lel, s'avançarà cap a un reforç i millora de les connexions de transport públic, sobretot ferroviari?**

■ Tot i no tenir competències directes en transport ferroviari, que serien de Rodalies o FGC en cada cas, la Diputació sí que impulsa la promoció de la mobilitat sostenible. La paraula màgica que defineix la nostra línia de treball és transició ecològica. I això deriva en una mobilitat sostenible basada, per exemple en l'electrificació dels vehicles municipals. Aquí sí que podem ajudar els ajuntaments, i també en la implantació de carrils bici i altres transformacions de l'espai públic. El que arrosseguem els municipis que són la porta del delta (Sant Boi, Castelldefels, Viladecans, Gavà, el Prat) és una demanda històrica de transport fluid. El metro acaba a Cornellà i al Prat, però hi ha tota una zona de gairebé 400.000 habitants que inclou polígons importants i un campus universitari.

■ **Coneix vostè el Prat? Quin concepte en té?**

■ I tant. Hi tinc família! Crec que és un municipi que ha sabut créixer en el període democràtic i s'ha vertebrat molt bé urbanísticament i socialment. Tenia reptes, amb barris construïts sense serveis, com Sant Cosme, fruit de les polítiques d'habitatge franquistes. El Prat ha sabut fer una ciutat a partir de barris disgregats i ha fet un gran esforç per millorar la qualitat de l'espai públic i la cohesió social. Per mi sempre ha sigut un municipi referent al Baix Llobregat. ◀

CFR LLOPART
CENTRE DE FISIOTERÀPIA
I RECUPERACIÓ FUNCIONAL

ESPECIALITZATS EN EL TRACTAMENT DEL DOLOR

- Lesions esportives
- Artrosis
- Problemes de columna
- Tractaments post-quirúrgics
- Electroteràpia
- Teràpies manuals
- Exercicis personalitzats
- Tècniques de relaxació

FISIOTERAPEUTES:
Moisés Llopart Ribas · Moisés Llopart Prades · Ester Pérez Amarante

Carrer Penedès, 80 • 08820 El Prat de Llobregat • Tel. 93 478 48 48 (Hores convingudes)

El Carnestoltes denuncia l'Avarícia contra el delta i el planeta

N. MACÍAS / J. MARTÍNEZ

FOTOS: F. SERRANO

L'Avarícia pels diners -però també vista com l'afany per arrasar el territori- ha estat el pecat capital estrella d'aquest Carnestoltes. En una de les edicions més multitudinàries des que va acabar la pandèmia, les comparses han tirat d'imaginació i fantasia per denunciar la invasió del Delta amb l'amenaça de l'ampliació de la pista o simplement per clamar contra la destrucció del planeta a la recerca de beneficis econòmics.

Al ritme de temes musicals de sempre com 'La chica yeyé' -homenatge a Concha Velasco- el 'Money, Money, Money' d'Abba, el 'Money, Money' de Cabaret o el 'Fucking Money Man' de Rosalía -n'hi ha per triar i remenar, de cançons sobre el tema-, centenars de persones -la majoria han estat escoles del Prat- van desfilant des de la Capsa per Avinguda Montserrat, Remolar i Lleida fins a plaça de Catalunya. ◀

"Contra la avarícia, chocazos de diversión", proclamen els Amics Pota Blava. No sabem si amb la Zona de Baixes Emissions podran reciclar la disfressa un altre any

Ni l'aventurer Miguel de la Quadra-Salcedo s'atreveria a endinsar-se en una selva plena de papallones gegants i hobbis acabats de sortir d'una rave. Sabíem que el delta era "biodivers", però no tant

La gent de la gegantera Delta ret homenatge a les seves figures: l'aviador Canudas, que no necessitava aeroports amb pistes llargues; l'hostalera Eulàlia (no sabem si era garrepa) i la Carxofeta. Aquí pots desfilant vestit de carxofa amb tranquil·litat. Fes el mateix en una carretera francesa i veuràs...

Facin joc, senyores i senyors. Les comparses que haurien fet plorar d'emoció Sheldon Adelson. Si algun dia un altre Eurovegas vol aterrar al Parc Agrari, la gent d'aquestes comparses ja té uniforme de feina

Els dàlmates i la malvada Cruella de Vil, una avariciosa de la moda canina i detractora de la Llei de Benestar Animal. Diuen que a Tordesillas li volien dedicar un carrer

"Ser generós et farà immortal", deien des de l'AFA Jacint Verdaguer. No sabem si els pobles amistosament visitats pels vikings devien tenir el mateix concepte de la generositat. Ens agrada més la versió actual dels pobles nòrdics, que guanyen Eurovisió i es deixen calers fent turisme a Barcelona

Des del Grup Infantil Sant Cosme, boletes per recordar el coronavirus. De les malalties més "aviricoses" que hem conegut recentment (l'acudit s'ha de llegir amb generositat)

La intel·ligència al servei del Carnestoltes: la disfressa de puzzle encaixa amb tot. "L'avarícia no encaixa en la nostra rua", deien els de Mare de Déu del Carme, una de les comparses amb assistència de participants més... (veu de Matías Prats) generosa".

MARMOLES CUTILLAS

MARBRES, PEDRES I GRANITS

CUINES
BANYS
FAÇANES
ESCALES
PAVIMENTS
DECORACIÓ

C. Penedès, 66 · Pol. Ind. Fondo d'en Peixo · El Prat de Llobregat (Barcelona) · Tel. 93 370 15 14 · Fax. 93 370 18 61

Delta LLOBREGAT
EL PERIÒDIC
INDEPENDENT
DEL PRAT

Horari d'oficina:
Dimarts i dijous de 16 a 19.30 h
C. Castella, 5 baixos

Telèfon: 93 379 05 33
Correu electrònic:
periodicdelta@yahoo.es

Tres enginyers aeronàutics desmunten l'ampliació de l'aeroport i aposten per les pistes independents

JAVIER MARTÍNEZ

Les tesis dels ampliacionistes que consideren imprescindible allargar sobre la Ricarda la tercera pista de l'aeroport tenen un nou contrapunt en la veu de tres enginyers aeronàutics. En un article publicat al digital *Via empresa*, David Pijoan, Pere Pla i Enric Tarrats argumenten que és fals que per arribar des de l'aeroport del Prat “a les antípodes” del món calgui disposar d'una pista de 3.500 metres.

Els enginyers, d'entrada, aposten per un aeroport que torni a operar amb un sistema de pistes independents. “En termes d'eficiència, per a millorar la capacitat, cal implementar d'una vegada per totes l'operativa de sistemes de pistes paral·leles independents que li correspon d'acord amb el sistema de pistes paral·leles existent en l'actualitat, tal com disposa el Pla director de l'aeroport i tal com operen la majoria dels aeroports europeus més coneguts”.

En aquest sentit, s'alineen amb la tesi que Lluís Moreno, vicepresident de la patronal catalana Foment del Treball, va exposar en una recent entrevista a DELTA. Moreno es desmarcava lleugerament de la que en un primer moment es va presentar com a solució de consens de la comissió d'experts de la patronal, que optava per allargar la pista del mar elevant-la amb pilons sobre la llacuna de la Ricarda.

El model de Barajas

“La distància entre els eixos de les pistes paral·leles existents faculta a l'aeroport perquè les dues pistes puguin operar de manera independent l'una de l'altra i, com a conseqüència, l'aeroport pugui arribar a la màxima capacitat operativa al voltant de les 90 operacions a l'hora”, argumenta l'article dels enginyers, que agafen com a model idèntic de funcionament el de l'aeroport de Madrid-Barajas.

Pijoan, Pla i Tarrats consideren desproporcionat el cost d'allargar la pista envers el resultat que se n'obtidria: “Allargar la pista de mar incrementaria entre un 10 i un 20% la capacitat, segons la longitud ampliada. És justificable aquesta inversió?”.

Ajustar mínimament

Els autors de l'informe no descarten un “ajustament mínim” de la llargària de les pistes actuals, tot i que operessin de manera

En un article publicat a 'Via Empresa', sostenen que no cal una pista més llarga per cobrir grans rutes

Avió sobrevolant els espais naturals del Prat, moments abans d'aterrar / Foto: J. M.

independent. “Calen uns quants metres més a la pista que es troba més lluny del mar [actualment fa 3.350 metres] si es vol arribar a les antípodes. (...) Afirmar que cal una pista de 3.500 metres demostra que no es coneix la manera de funcionar de les aeronaus, que es regulen en funció de la densitat de l'aire, la temperatura de referència i l'altitud de la pista de vol”.

Pel que fa a la pista curta [2.660 metres] els tres autors argumenten que “és de sentit comú no plantejar en cap cas una solució amb pilons sobre la zona humida de la Ricarda, sinó el perllongar-la també uns metres fins a arribar al límit de l'espai protegit”.

Els enginyers diuen tenir clar que el port de Barcelona no permetria un allargament de pista que s'apropés tant a les actuals grues de càrrega. Pel que fa a l'entorn natural, declaren que “tot i no ser experts en medi ambient, intentar fer una pista malbaratant de manera definitiva una zona protegida no té cap possibilitat de reeixir davant de la legislació europea”.

L'impacte acústic

Des del 2006, l'aeroport del Prat opera amb el sistema de pistes segregades: es prioritza la pista curta (la del mar) per als enlai-

raments –tret de situacions climatològiques adverses– i es reserva la llarga per als aterratges. Aquest sistema es va adoptar després d'anys de pressions dels veïns de la zona de platja de Gavà i Castelldefels, que denunciaven el gran impacte acústic dels avions sobre les seves cases.

Ni en el seu dia a la comissió de Foment ni tampoc ara als tres enginyers aeronàutics se'ls escapa que recuperar les pistes independents tornaria a generar una petjada acústica considerable sobre les poblacions veïnes.

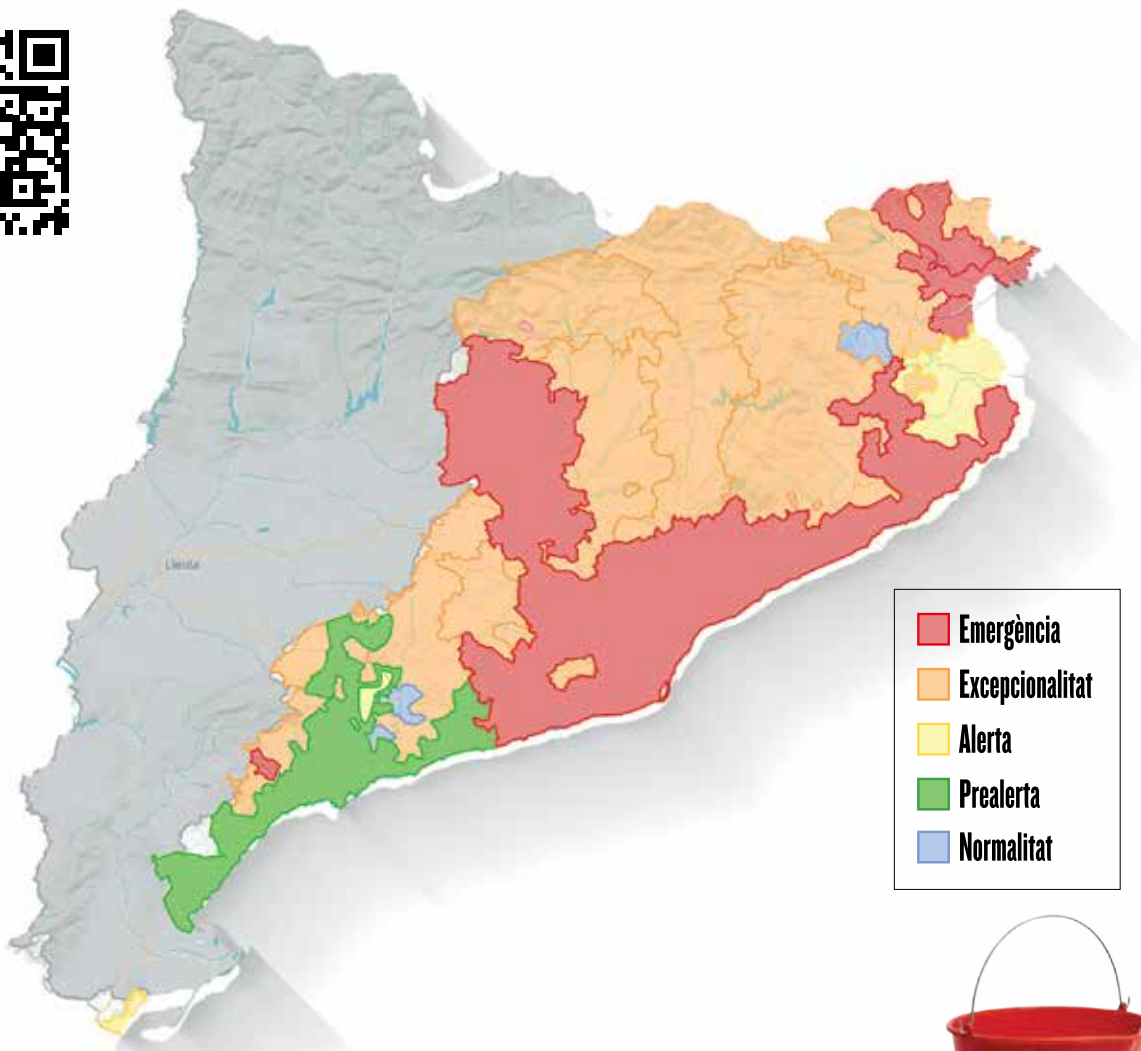
Els autors consideren que Aena va resoldre aquest mateix problema a –un cop més– Madrid optimitzant les rutes d'enlairament i aterratge i aplicant un pla d'aïllament acústic –entre 2000 i 2019– a uns 13.000 habitatges propers al seu aeroport.

Els enginyers assenyalen que en el mateix període, a Barcelona només se'n van aplicar 50 aïllaments, i critiquen el fet que uns interessos veïnals minoritaris –en clara referència al sector Gavà-Mar– impedisin una actuació semblant.

La incògnita que no resolen –i un dels enginyers és de Barcelona– és si l'aïllament acústic seria una solució viable en una zona costanera que viu bona part de l'any a l'aire lliure i amb finestres i balcons oberts. ◀

EMERGÈNCIA PER SEQUERA

CONSULTA LES RESTRICCIONS DEL TEU MUNICIPI AL VISOR DE LA SEQUERA SEQUERA.GENCAT.CAT

L'AIGUA NO CAU DEL CEL
Estalvia aigua. És urgent.

Façana, ja amb les persianes abaixades, del mercat de la plaça Blanes / Foto: SERGI MARTÍNEZ

El Prat acomiada definitivament el mercat de la plaça Blanes

Només queden el Municipal i el Remolar com a mercats tradicionals de consum de productes frescs

MERCÈ CABRERA

La persiana principal del mercat de la plaça Blanes va quedar abaixada definitivament el passat 27 de gener. El futur de l'edifici, de 1200 metres quadrats i construït el 1982 per

donar resposta comercial al creixement demogràfic de la zona, és tota una incògnita.

Tal i com va publicar DELTA el gener de 2022, Jaime García Bosch, apoderat de diferents empreses del sector immobiliari i urbanístic, era la persona que llavors figurava darrere de la compra de diverses parades. Aquesta circumstància ja feia intuir el canvi de funcions de l'edifici.

En aquell moment, des de l'ajuntament

van assegurar desconèixer el final que deparava al mercat, així com la possibilitat que aquest acabés transformat en un Mercadona (fet similar que va succeir a Cubelles de la mà del mateix promotor). Tot i això, cal destacar que una part de l'edifici, on s'ubica el Centre de Promoció Social Francesc Palau, és propietat municipal, de manera que qualsevol projecte futur haurà de comptar amb la supervisió del consistori.

La tradició sobreviu a la Vila i al Remolar

Actualment, per tant, només quedarien els mercats -de format tradicional- del Remolar, al carrer Rosa Ribas Parellada, i el Municipal, a la plaça de la Vila, que continuen fent front a la competència de les grans franquícies, així com a la rapidesa i escassetat de temps que la societat posa per davant del comerç local i el producte de proximitat.

Les condicions i l'estil de vida han canviat amb les necessitats laborals i la globalització que moltes persones s'han acostumat al consum a domicili, les cadenes alimentàries i el menjar envasat. En conseqüència, els mercats troben difícil la seva supervivència, darrerament mantinguda per la fidelització dels clients antics, i contempen la possibilitat de reinventar-se per suplir la nova demanda. ◀

BALTASAR

MEDIADORES DE SEGUROS

ASSEGUANCES DE

AUTOMÒBILS · LLAR · COMERÇ · VIDA · JUBILACIÓ · COMUNITATS

MALALTIA · ACCIDENT · EMPRESSES · RESPONSABILITAT CIVIL

Sempre
al vostre
costat

OFICINA ÚNICA: Av. Verge de Montserrat, 38 · Telf. 93.370.02.99 · Fax. 93.370.06.06 · El Prat de Ll.
e-mail. baltasar@baltasarseguros.com · www.baltasarseguros.com

HORARIS: Matins de 9 h. a 14. · Tardes de 16 h a 20 h
Excepte divendres: matí de 9 a 14 · Tardes de 16 a 19 h.

DESEMBUSSOS
Col·lectors i Xarxes de Sanejament

Inspecció Càmera TV
Servei 24h - Urgències

Més de 35 anys a prop teu

C/ de les Moreres, 89-91 - CP 08820 El Prat de Llobregat
Tlf.: 93 379 11 94 - 93 479 35 70

**Tecnologia
Qualitat
Confiança**

www.lisant.net

Aprovada la reforma de l'edifici municipal del carrer Gaiter

La rehabilitació costarà 7,5 milions d'euros i s'hi ubicaran serveis com Educació, Esports o Acció Social

NEUS MACÍAS

El polèmic edifici del carrer Lo Gaiter del Llobregat que l'ajuntament va adquirir al 2020 -durant la pandèmia- per a ubicar-hi diferents serveis municipals d'ajut a les persones ja té projecte executiu. Es va aprovar al ple municipal del 25 de gener amb el vot a favor de l'equip de govern -Comuns i PSC-, ERC i PP, l'abstenció de Vox i el vot en contra de Junts i Joves y Pensionistas Decidimos. El bloc, segons va anunciar el Tinent Alcalde de Projectes Urbans, Juan Pedro Pérez, serà la nova seu municipal de Serveis a les Persones, i s'hi instal·laran els àmbits d'Acció Social, Esports, Salut, Consum, Cultura i Educació, a més de comptar amb una sala d'actes a la planta superior.

Serveis repartits per fins a 7 locals del Prat

“Millorarà l'atenció a la ciutadania i permetrà realitzar-hi actes. Deixarem de pagar lloguer d'altres edificis que tenim per la ciutat i unificarà 165 llocs de treball ara repartits per fins a 7 locals diferents arreu del Prat”, va assegurar Pérez Castro. Els treballadors municipals veuran com milloren les seves condicions de treball. La reforma de l'edifici serà finançada amb fins a tres milions d'euros aconseguits dels fons Next Generation. Pérez també va mencionar la certificació energètica A que tindrà la nova infraestructura.

El portaveu de Junts pel Prat, Gerard Valverde, va criticar l'oportunitat d'aquesta actuació. “Aquesta obra s'hauria d'haver posposat”, va dir i fins i tot va qüestionar la necessitat de la compra. Valverde va demanar un pla d'usos de totes les dependències

L'edifici del carrer Lo Gaiter, objecte de la polèmica / Foto: ARXIU DELTA

municipals “per buscar una reducció de costos”. El portaveu de Joves y Pensionistas, Jorge Monteagudo, va anunciar el seu vot en contra “perquè aquesta despesa no és prioritària en aquest moment, i a aquest poble es paguen molts impostos”.

“El Prat té urgències més importants”, diu Ochoa

Més exhaustiu en les seves argumentacions va ser Miguel Ángel Ochoa, que va aprofitar per atacar el president del govern, Pedro Sánchez, per “vendre fum” amb els fons Next Generation, “que havien de servir per promoure la cohesió territorial i econòmica i enfortir la resiliència”. “No sabem que hi té a veure, la compra d'aquest edifici amb això”.

Ochoa va coincidir amb la resta de portaveus en la seva reflexió sobre la necessitat de la rehabilitació. “Es podria valorar si el Prat té urgències més importants. No treballen al sol, els empleats municipals”. El portaveu d'ERC, Jordi Ibern, va recordar que ja en el seu moment van donar suport a la compra de l'edifici -es va portar a ple al maig de 2020-. “És prou important que dignifiquem llocs de treball de l'ajuntament, alguns no ho fan en les millors condicions possibles”. La rehabilitació de l'edifici ascendeix a 7,5 milions d'euros i es contempla una reforma integral, incloent l'envolvent exterior, “a fi d'adaptar el programa corresponent al nou ús i millorar l'eficiència energètica de l'edifici”. ◀

9Cèntric
CIUTAT DE PROXIMITAT

PER ENCÀRREC

Temporada de calçots

Som del Parc Agrari

Plaça Catalunya 39-41, 08820 El Prat de Llobregat
696 651 517 - 933 795 600
@9centric

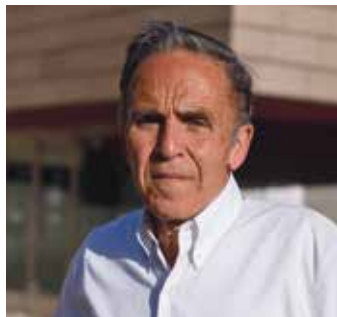

Jorge Monteagudo i Mario Cifuentes dimiteixen com a regidors de Jóvenes y Pensionistas

Els motius oficials que argumenten des de la direcció són problemes personals

NEUS MACÍAS

Jorge Monteagudo i Mario Cifuentes deixen el consistori només vuit mesos després de jurar els seus càrrecs com a regidors del partit Jóvenes y Pensionistas Decidimos, una formació sorgida de la Marea Pensionista del Prat. Pedro Serra, president del partit des de l'assemblea celebrada el passat mes de desembre, ha negat qualsevol tipus de conflicte intern entre els regidors i la militància i atribueix la dimissió dels dos regidors a problemes personals i a la seva avançada edat. “No existeix cap crisi al partit ni cap polèmica interna. És sorprenent que els dos dimiteixin ahora, és cert, però quan em van comentar els seus problemes els vaig demanar que millor així que fer-ho de manera

Monteagudo (esquerra) i Cifuentes / Fotos: DELTA / AJUNTAMENT

esglaonada i provocar més comentaris”.

“No venim a servir-nos de la política”, el seu mantra

Serra lamenta que Monteagudo i Cifuentes deixin el consistori “perquè ara és quan estaven començant a gaudir de la política, ara que coneixien més el funcionament de la institució”. Precisament durant l'assemblea celebra-

da al desembre, els dos regidors es van comprometre “a continuar sense percebre ni un sol euro ni subvenció al partit polític”. Els regidors proposaven que les seves assignacions es destinessin a la Cooperativa Cooufar, a l'Associació del Càncer i a l'AFA (Familiars d'Alzheimer). “Nosaltres no venim a servir-nos de la política, sinó que estem aquí per servir a la comunitat”, van

assegurar durant aquella reunió els dos representants municipals. Des de Delta s'ha tractat de contactar sense èxit amb els regidors dimissionaris per obtenir-ne declaracions.

De seguida que s'oficialitzi la dimissió i el ple accepti la renúncia, els nous regidors hauran de jurar el càrrec. Si es segueix l'ordre de la llista que Jóvenes y Pensionistas Decidimos va presentar a les eleccions municipals de maig de 2023, els següents haurien de ser Susana Suárez -Nº 3- i Blas Corredor-Nº4-. Tots dos renunciaran a l'acta de regidor, argumentant qüestions de feina i de salut, segons ha confirmat la direcció del partit. Seran la número 5 i el número 6, Isabel Fernández i Agustí Mataró, respectivament, qui assumiran la responsabilitat dels càrrecs. Es donarà així la curiosa circumstància que un pare i un fill siguin regidors, ja que Agustí Mataró és fill de l'històric líder veïnal de Sant Cosme Agustí Mataró, que durant anys va ser regidor del PSC. ◀

LA CONTRACRÒNICA de SERGI OLIVERA

Festival de les segones intencions

Els nostres representants polítics començaven l'any amb ganes de debatre sense defugir la confrontació ideològica, més enllà de les colònies de gats i de les voreres que s'aixequen per arrels al districte 3. Va ser curiós observar com es van encetar diversos debats amb clara càrrega de posicionament polític, però tots ells a la vegada relacionats amb qüestions de ciutat. Així és com ens agrada, coi! Una mica de combat ideològic sense haver de recórrer als brindis al sol sobre política general, a voltes vergonyosos, de les conegudes com a Mc Mocions (mai li agraiem prou a Felip Neri Gordi la invenció d'aquest terme meravellós).

Alguns temes de debat no convidaven a posicionaments directes

Nacional pel 200 aniversari del cos, presentada pel PP, la proposta de Junts de demanar la cessió dels terrenys militars a platja del Prat i per últim la moció d'Esborrem el Feixisme, presentada al ple mitjançant ERC, per tornar a elevar a la comissió de nomenclàtor l'eliminació de quatre carrers de la ciutat vinculats a homes franquistes.

El tema de la policia tenia conya amagada. Ochoa (PP) reconeixia com se la tenia guardada des de fa anys, quan se li va negar una felicitació pel 175è aniversari de la Guàrdia Civil amb l'excusa

que la xifra no era rodona. Menció especial també a la petició d'il·luminar de color blau el dipòsit de Plaça Catalunya per l'efemèride. Espectacular. Vam tenir picabaralla amb Junts sobre policies atacats per independentistes versus els cops de porra de l'u d'octubre i tot va quedar arrodonit amb l'abstenció equidistant de Juan Pedro Pérez (PSC): “sentint els arguments d'un i altre ho tinc clar: abstenció. Magnífic. No es va aprovar, però el portaveu popular va quedar content amb el discurs oficialista d'Alba Bou i Mijoler, valorant positivament la tasca del cos a la ciutat.

Sobre el tema zona militar a la platja, destacar que Ochoa no suportava el ferum de gat amagat: “hacéis trampa añadiendo la extensión de la ZEPa como motivo para votar a favor, pero si lo que queréis es quitar a la bandera y el glorioso ejército español sin motivo...”, avisava. Aquesta moció si va prosperar amb els vots de l'equip de govern, que va alegar que la zona hauria de ser part del famós corredor natural inacabat que hauria de connectar els espais de la Ricarda amb Remolar.

Finalment, el tema estrella va arribar amb l'aprovació de la moció per tornar a valorar en la comissió de nomenclàtor substituir els noms dels carrers Farrés i Poch, Guilera i Molas, Victor Casanovas i Rector Martí i Piñol, vinculats al falangisme i al franquisme, que es van salvar de la revisió de 2013. Va ser divertit veure Vox defensar la negativa pels perjudicis de canvi de nom per veïns i comerciants i el PP agafant-se a una petició a l'estat per revisar els judicis de la dictadura perquè l'ajuntament no té competència.

▶ SAFAREIG OFICIAL

Avarícia de protagonisme

“Tinc uns principis, però si no li agraden en tinc d’altres”. S’atribueix aquesta frase al genial Groucho. Pel que es comenta, darrere de la dimissió dels 2 regidors de Joves y Pensionistas hi hauria més de Groucho que no pas de Marx (del Marx que proclamava la redistribució dels béns i el canvi d’ordre en el sistema). Darrere dels “motius personals” que han al·legat per deixar l’escó, podria haver-hi, en efecte, una “invitació personal” des de l’entorn de la direcció de la seva formació política per fer-los prendre aquesta decisió. El cas és que, després de la marxa dels dos regidors, i atenent al nom de la formació, es podria esperar un cert relleu. “Marxen els pensionistes, doncs ara els toca als joves”, podríem pensar. No s’enganyin, que sembla que la cosa no va per aquí.

La figura més “garrepa”

La sàtira desfermada hauria de ser un dels elements clau del Carnaval. En una festa amb tantes entitats implicades, sincerament, s’ha trobat a faltar alguna referència o fins i tot alguna disfressa d’una de les figures que durant els darrers temps s’ha assenyalat com una de les més “garrepes”, amb la seva defensa aferrissada de l’ús de la caixa de calers municipal. En l’any dedicat a l’avarícia, una disfressa d’interventora municipal ho hauria petat molt. No descartem que pels caps (mal)pensants de la casa consistorial no hagi voltat la idea, que ja ens coneixem...

La cistella més plena

Amb el mercat de la plaça Blanes tancat definitivament, a un amassador de fortunes com Juan Roig se li presenta l’oportunitat d’or de plantar les lletres verdes arrodonides (ben fidels a l’estil dels 2000), de Mercadona a l’edifici de la plaça. Diuen, diuen, diuen que Tejedor, fa anys, va exercir eficaçment d’ambaixador en contra d’aquesta idea. Són nous temps, però. Amb tota la planta inferior de la Blanes tancada, sense paradistes perjudicats i en una zona sense hipermercats propers, el projecte és més llamíner que mai.

El parc és meu

Anem ara amb el per molts considerat el “Juan Roig” del Parc Agrari. Baldiri Ros, factòtum de l’històric Insitut Agrícola Sant Isidre i líder de la idea d’instal·lar al parc un complex agroalimentari de format industrial. Resulta -casualitat- que la idea va agafar molta embranzida mentre encara es discutia en calent l’ampliació de l’aeroport. I justament ara que s’ha refredat el debat aeroportuari, el complex (o “hub”, com el denominen els impulsors) ha quedat també a la cambra frigorífica. El canvi de cromos en forma de terrenys s’intuïa en el seu moment. Veurem com revifa quan d’aquí a un parell d’anys el debat torni a la taula de negociació.

El carrer és nostre

Allunyem-nos del nucli urbà, i veurem que els qui acaparen terreny, en aquest cas, són els vehicles d’una determinada firma de lloguer ubicada al polígon Mas Blau. Els inicis de setmana són un veritable maldecap per trobar aparcament, ni tan sols a primeres hores. El motiu: desenes de cotxes de lloguer, utilitzats durant el cap de setmana, dormen aparcats ocupant un espai considerable de la via pública. Buit legal? Abús? Ús legítim? Que les autoritats facin un tomb pel polígon i ho valorin.

▶ LA TIRA de PERE VENTURA

FERNANDO VECINO DURAN, fotògraf aficionat

“La mejor fotografía aún no la he hecho”

MARGA SOLÉ

Fernando Vecino Duran es fotógrafo aficionado, tiene 72 años, está casado con Vinyet Vallés Torralbas y tiene dos hijas, Vinyet de 47 años y Laura de 42. Nació en Garrovillas (Cáceres) y vive en El Prat desde 1962. Es socio fundador de la Associació Fotogràfica Prat y de la Associació Fotogràfica de Sants (AFOSANTS). Ha realizado más de 30 exposiciones individuales i 40 colectivas. Por todo su trabajo ha obtenido más de 300 premios nacionales y alguno internacional.

Sus trabajos se pueden ver en la web www.alkonetara.org o en la A. F. Prat www.af-prat.org.

■ ¿De dónde le viene su afición a la fotografía?

■ Desde niño cuando salía de casa de mi abuelo pasaba por delante del fotógrafo del pueblo y me quedaba mirando el escaparate que para mí era un misterio. Con el tiempo se instaló otro fotógrafo y yo no comprendía como era posible que un señor pintase tan bien en tan poco tiempo. Hasta que lo descubrí.

■ Además de fotógrafo, ¿qué profesión tiene?

■ He sido siempre electricista. Empecé de mecánico en los talleres Blanco y en otros talleres como fontanero-electricista; luego estuve en Cooperativa Obrera de Viviendas y después entré a trabajar en la Fábrica Damm, donde desarrollé el resto de mi vida laboral hasta que me jubilé.

■ ¿Vive de la fotografía?

■ No, no. Jamás he cobrado de las fotografías. Solamente una vez que hice una exposición muy grande con fotos enormes que me costaron mucho dinero, puse a la venta las fotografías; me hicieron un encargo de más de cien fotos pero después de haberlas vendido todas, al final no gané nada.

■ ¿Cuántas fotografías ha hecho usted en su vida?

■ No tengo ni idea pero yo sé que en mis

/ Foto: FERNANDO VECINO

archivos habrá aproximadamente en discos duros un millón de fotografías y además tengo alrededor de 30.000 fotografías analógicas.

■ ¿Cuántas exposiciones ha realizado?

■ Controladas como mínimo de media un par al año y de ello hace aproximadamente unos treinta años. Entre colectivas y en solitario, en la Agrupación fotográfica y en otras ocasiones participando dos o tres fotógrafos juntos, muchísimas; yo solo, quizás un promedio de treinta o cuarenta exposiciones. No las tengo controladas.

■ ¿Qué le motiva para hacer una fotografía?

■ El estado de ánimo. Cuando me levanto lo hago pensando en “voy a coger la cámara”, muchas veces antes de desayunar. Piense que en El Prat tenemos unos espacios maravillosos para hacer fotos: una playa, un mirador de aviones, la huerta del Delta, el río, contraluces, ... en fin... tenemos todo para hacer unas buenas fotos, y cualquier cosa es bonita. A mí, personalmente, no me gusta repetir las fotografías. Fijese que he llegado a hacer fotos también con un escáner.

■ ¿Cómo se hace eso?

■ Muy sencillo: poniendo las cosas encima del escáner con el espacio que quede, el fondo que tú quieras lo puedes poner encima y entonces escaneas aquello y haces la foto. Me lo enseñó José Antonio Andrés, que fue presidente de la Federación Catalana de fotografía. Somos amigos desde hace muchos años.

■ Y esto, ¿no es un poco una trampa?

■ ¿Por qué? Un escáner es una cámara y la foto se hace a través de una cámara, por lo tanto yo lo puedo poner, apretar el botón y decir “Lo hago”.

■ ¿Qué le gusta más, hacer paisajes o retratos?

■ A mí siempre me ha gustado mucho la fotografía de calle. En la calle entra el reportaje, el detalle, el cuidado, ver los retratos, las cosas, cualquier cosita que haya en la calle, el niño que corre, el anciano.

■ Además de fotógrafo, ¿eres poeta? ¿Por qué siempre ilustras tus fotografías con frases?

■ Nosotros, los fotógrafos, no somos escritores pero con una imagen escribimos.

■ Pues se dice que una imagen ¡vale más que mil palabras!

■ Mentira, porque la palabra tiene mucho poder y sin embargo la imagen es solo un momento. La palabra siempre queda escrita para siempre.

■ Quien quiera ver sus fotografías, ¿dónde puede hacerlo?

■ En internet, Fernando Vecino o Vecinofernando en Instagram. No tengo ninguna página web pero hago exposiciones puntuales. Lo tengo claro. “Soy fotógrafo porque cada vez que cojo un lápiz para pintar le rompo la punta, o sea que no se pintar”. Y el setenta por ciento de mis amigos son pintores, más que fotógrafos.

■ ¿La fotografía le da para vivir?

■ Si no cobrara nada de la fotografía me moriría de hambre. Lo que sí es cierto es que con la fotografía me he pagado una parte importante de mi equipo fotográfico. Participar en un concurso se ganaba dinero, pero a lo mejor te daban trescientas o mil pesetas; pero cuando ibas a recoger el premio, te venias a casa con 150 pesetas en el bolsillo y te habías gastado otro tanto en comer, gasolina... pero bueno, en mi caso no fumo ni bebo, por lo tanto es mi afición. ◀

Conversem amb **JÚLIA SERRA MENASALVAS**, guanyadora del I Premi Pau Vallhonrat

“La poesia és la que articula els meus moviments”

SERGI OLIVERA

Quan els membres del jurat del Premi Pau Vallhonrat vam saber la identitat de la persona guanyadora, costava de creure. Una noia del Prat de 19 anys havia estat la creadora de la poesia més ben valorada de les prop de cent obres en concurs. El seu nom, Júlia Serra Menasalvas, una estudiant d'Humanitats que donava la campanada fent conèixer la seva literatura per primer cop fora del seu cercle més proper.

El contingut de “La Poesia, naturalment”, el poema guanyador, parla precisament de la relació de l'autora amb la creació literària, un idil·li a vegades màgic i a d'altres complicat: “la vaig escriure l'estiu passat, encara amb 18 anys. Feia molt de temps que no escrivia res que m'agradés. Sentia la necessitat de fer-ho, l'he tinguda des de petita, i la poesia és la que articula els meus moviments, llavors sentia ràbia perquè veia que no s'atrevia a sortir de mi. El poema em va sortir de les entranyes, com un rampell de dir en aquell moment ‘l'odio, odio la poesia, perquè s'amaga?’”. Com deixa veure el poema, la Júlia es reconcilia finalment amb l'art d'escriure: “reconec que escriure-la em va desbloquejar”.

Escriure com a pura forma de vida

“Escric moltíssim, per a mi no es tracta d'una elecció. És que no puc viure sense fer-ho, però després no faig res amb el que escric. Tinc un poemari acabat que potser hauria d'enviar a editorials, però em fa mandra gestionar-ho”, ens reconeix amb somriure tímid.

Serra confessa que la seva tendència innata és la poètica. De fet, al 2012, quan encara era una alumna de primer cicle de l'escola primària, va guanyar el primer premi dels Jocs Florals Escolars de Barcelona al millor poema. Un certamen on participa-

Júlia Serra Menasalvas / IMATGE CEDIDA PER L'AUTORA

això últim que ens exposa, és una jove sense xarxes socials: “no les necessito, ja em puc comunicar amb la gent que estimo i de fer-les servir per publicar les meves creacions, em tira enrere veure'm obligada. No deixaré d'escriure mai, però tal com ho faig ara. Si algun dia publico, potser serà utilitzant pseudònim”, confessa.

Artista polifacètica

A més d'escriptora compulsiva, Júlia Serra és una gran lectora. Ens parla d'Alejandra Pizarnik com un dels seus referents poètics. A mesura que anem parlant amb ella descobrim tot un món artístic que té per endavant, tocant totes les teclades possibles: dibuixa (tampoc ho publica enlloc), toca la bateria amb amics fent versions de rock alternatiu. També li agrada el teatre i de fet el practica de forma amateur amb companys de la universitat. A més, és una enamorada del cinema, assídua de la Filmoteca i amb

algunes obsessions temporals, com la ‘Nouvelle Vague’ –“crec que tots passem per aquesta època, però ja m'ha passat” comenta rient- o fins i tot el ‘cine quinquí’ de José Antonio de la Loma, amb figures mítiques com “El Torete” a “Perros Callejeros”.

Pel seu compte, ha rodat alguns curtmetratges amb poca planificació ni gairebé recursos, escrivint un guió i rodant-lo espontàniament amb amics. Ens menciona la belga Chantal Akerman i el xinès Wong Kar-Wai com a dos dels seus referents cinematogràfics en aquest moment. En el futur, li agradaria dedicar-se a quelcom relacionat amb la literatura, tot i que ara diu trobar-se allunyada del negoci editorial. Potser, amb els diners del premi, paga un viatge des d'Argentina d'algú important a la seva vida, una persona que l'ha inspirat i ajudat molt a escriure. Igual que la platja del Prat: “tinc molts poemes dedicats al mar. És una bogeria, no callaria mai sobre el mar”. ◀

“ Soc reticent a l'exposició pública, les xarxes socials i a la part comercial de l'art”

ven tots els col·legis de la capital catalana.

Notem en la flamant guanyadora del Pau Vallhonrat la puresa de qui porta incorporada la literatura i la creació artística com un element natural de la seva vida, lluny de pensar en treure rèdit d'aquesta. “Un vincle proper em va fer veure com d'irònic és que precisament hagi guanyat un premi econòmic amb aquest poema, que diu que la poesia ‘ha sigut comprada i venuda’” -explica- “perquè sempre he estat reticent a l'exposició pública i a la part comercial de vendre les teves creacions. Al final t'estàs exposant, les teves entranyes, intimitats... se'm fa difícil gestionar això”.

És molt curiós en els temps que corren, però la Júlia Serra, en total coherència amb

Luís Mijoler i Alfredo García entreguen el premi a la guanyadora / Foto: Q. TORRENT

‘La poesia, naturalment’ de Júlia Serra guanya el I Premi Pau Vallhonrat

El segon guardó va ser per “Al Cor d’Una Llum” de Joan Carles González Pujalte

MERCÈ CABRERA

“La Poesia, naturalment”, obra plena d’intensitat i delicadesa de la jove poeta pratenca Júlia Serra Menasalvas va ser el poema guanyador de la primera edició del concurs de poesia catalana Pau Vallhonrat, dotat amb mil euros, convocat per l’associació cultural “Delta del Llobregat”, editora d’aquest periòdic. En segon lloc, es va premiar com a finalista a Juan Carlos González Pujalte, professor i experimentat poeta mataroní, que es va endur el segon guardó amb “Al Cor d’Una Llum”, treball passional i íntim, valorat amb una dotació de 400 euros.

La convocatòria va ser tot un èxit, aplegant prop d’un centenar de participants, fent que la passió pels versos reunís treballs en català enviats des de diferents racons del món, incloent-hi països com Itàlia o Estats Units. Els premis es van organitzar en commemoració a l’edició número 500 que Delta va assolir el passat setembre

de 2023, en una iniciativa, impulsada per Vicenç Tierra –secretari del jurat i director del periòdic–, Josep Maria Canalias –anterior director– i Alfredo García Vela –president de l’associació cultural–. A més de la promoció literària des del Prat, el certamen té per objectiu reivindicar la important figura de Pau Vallhonrat, admirat poeta i home de cultura de la ciutat, sovint oblidat.

El director de Delta, Vicenç Tierra, va oferir un discurs emotiu recordant la importància d’emprar i reconèixer la llengua catalana, així com va regalar un commovedor instant per recordar a Josep Maria Canalias, mort el passat octubre. L’acte d’entrega de premis va comptar amb la remarcable actuació de quatre joves músics de la Banda de Música del Prat: Irena Seara, Laia Montlló, Gonzalo Tataje i Adrián Belinchón, i amb la presència de l’alcalde Lluís Mijoler, la tinenta de cultura i educació Anna Martín Cuello i els tinentes Juan Pedro Pérez i Quim Bartolomé. ◀

L’obra guanyadora del I Premi de Poesia Pau Vallhonrat

LA POESIA, NATURALMENT

S’amaga de mi.

Ara que sap que la puc despullar, esmicolar i vendre,

sense cap rastre de dubte als ulls.

Ella. Que ha sigut comprada i venuda, sepultada i exhumada més nits de les que ha pogut comptar.

Que ha sigut homicidi i còmplice, carn i ullal.

Però no, no prega pietat.

No demanen clemència els seus ulls.

Enfonsats com ganívets a la meva nuca.

Seguint, meticulosa,

els passos dubitants dels meus retrets.

Què faràs ara?

Xiuxiueja des de sota de les estovalles d’una taula parada.

Des de la talaia dels mobles, on només mora la pols.

Dins dels armaris oberts biennialment.

Des de sota dels llençols.

Des del fons d’una mirada que em coneix bé.

- La d’en Katarsis, evidentment-

Ella,

La resta de costelles que no hi caben al meu tors.

L’infant de desorbitades intencions que viu en mi,

El covard que fugí perquè ha parlat de més.

I que torna tastant el nom de la revenja que duu gravat a les genives.

Ja no s’amaga de mi.

Què faràs ara?

Diu la seva rialla des del fons del passadís.

Des de l’eco d’una tempesta llunyana.

Des de les confessions d’una vida passada, que ara només son crits.

Diu des de la ubiqüitat que només posseeix un déu.

Què faràs ara?

No és una pregunta el que articulen les seves paraules.

És una sentència,

un recordatori.

De qui ha despullat, esmicolat i venut a qui històricament.

És una carícia a la ferida oberta.

Una confessió cruel en forma de xiuxiueig. És,

El bocí que queda de mí, que és ella.

És, de fet, una advertència.

Que diu que no queda massa, per al seu regne dins la meva carn.

-Edolin

Jaume Martí guanya per “La Sociedad de la Nieve” el seu segon Goya

DELTA / DELTA / El muntador cinematogràfic pratenc, Jaume Martí, va fer-se amb el seu segon premi Goya al millor muntatge, aquesta vegada pel seu treball a la gran triomfadora de la nit dels guardons del cinema espanyol: ‘La sociedad de la nieve’, pel·lícula de Juan Antonio Bayona que va aconseguir 12 dels 13 premis als quals optava.

Martí, que ha compartit guardó amb Andrés Gil, ha agraït a l'equip i ha volgut dedicar el premi a la seva filla “i a un senyor amb qui em confonen tota l'estona, i no m'importa que ho facin, perquè l'estimo”, referint-se al seu germà bessó Víctor Martí,

Jaume Martí (esquerre) amb Andrés Gil
/ Foto: PREMIS GOYA

que també es dedica al cine, concretament a tasques de postproducció. Jaume Martí va tenir també un record en català en favor de les reivindicacions de la pagesia.

Martí ja va guanyar el 2017 el Goya per ‘Un monstruo viene a verme’, del mateix director, i també el premi Gaudí en la mateixa categoria. En aquesta ocasió la pel·lícula no competia als Gaudí perquè no arribava al 20% de producció catalana, i va ser premiada com a millor film europeu.

Jaume Martí i Farrés ha estat guardonat amb el premi Ciutat del Prat que concedeix l'ajuntament. El 2006 va rebre el premi al millor muntatge als IV Premis Barcelona de Cinema per “Fràgils” i fou nominat novament als V Premis Barcelona de Cinema per “Jo sóc la Juani”. Abans de la seva consagració, el 2008 li fou atorgat el Gaudí al millor muntatge per “Transsiberian”. ◀

Marta Pérez i Arnau Puig.
Autor: Felipe Mena
/ Foto: TEATRE AKADÈMIA

Bona acollida per a “El Collar de la Reina” a Barcelona, amb Arnau Puig

SERGI OLIVERA / Un dels afers històrics més rocambolescos dels darrers segles serveix com terreny de joc per a la molt recomanable obra teatral ‘El Collar de la Reina’ (coproduïda pel Maldà i el Teatre Akadèmia), escrita i interpretada per l'actor i dramaturg pratenc Arnau Puig Casas, a quatre mans amb Ricard Farré, pel que fa al text, i a cos complet amb Marta Pérez damunt de l'escenari. El muntatge aprofita la conxorxa d'una dona noble en hores baixes, Jeanne de Valois, capaç d'enredar un cardenal amb ànsies de poder per tal de recuperar l'estatus, tot implicant a la monarquia francesa, concretament a la reina Maria Antonieta. Un afer que acabarà sent reconegut com una guspira per encendre la Revolució Francesa.

‘El Collar de la Reina’ està concebuda com un vodevil lleuger, però compta amb un text que la defineix com una sàtira que també pica l'ullet a la nostra actualitat. Les escenes i els onze personatges que interpreten Marta Pérez i Arnau Puig travessen l'escenari amb un dinamisme (gran efectivitat de l'attrezzo i l'escenografia) que ens manté en alerta continua, disposats a gaudir de la següent volta de rosca d'una farsa que es va entortolligant fins a una situació sense sortida per a tots els implicats.

Tant Arnau Puig com Marta Pérez, coneguda pel gran públic per les T de Teatre, es veuen obligats a alliberar els animals teatrals que porten dins amb continus canvis de personatges i vestuari, aconseguint que la comèdia no perdi vehemència ni tensió en cap moment, assolint també una química remarcable entre els dos. El muntatge s'ha prorrogat al Teatre Akadèmia, a Barcelona, fins al 25 de febrer. ◀

“Als nius de metralladora de la platja no hi va haver mai cap soldat”

MERCÈ CABRERA / Una xerrada al Cèntric dintre del marc de l'exposició “La Defensa de la República al Prat (1936-1939)” moderada pel pratenc Jordi Ramos -historiador especialitzat en arqueologia de la Guerra Civil Espanyola i en restablir la memòria històrica de les víctimes del conflicte- amb la participació dels historiadors Adrià Cabezas i Joan Villarroya, va esdevenir una classe magistral sobre com va ser la defensa republicana de les costes catalanes, amb especial atenció al litoral pratenc, on encara tenim vestigis històrics dels fets: els nius de metralladora encara visibles a la platja.

En clau pratenc, sobre l'existència de cinc nius de metralladores de formigó armat dels quals ara en queden tres: un proper al club de Vela, un altre a la carretera de la platja i el darrer davant l'estany de la Ricarda, els historiadors els defineixen com a espais on protegir el servei de l'arma automàtica, en un habitacle on mínim poguessin cabre dues persones. Vam saber que habitualment es construïen amb formigó per la seva resistència, que tenia l'objectiu d'evitar un desembarcament. La principal curiositat que els historiadors van descobrir a l'audiència és el fet que als nius de metralladores construïts a Catalunya durant la Guerra Civil no hi va haver realment gairebé mai cap soldat, ja que la seva construcció era només de caràcter preventiu, per ser utilitzats en cas d'atac o de desembarcament. ◀

► Per PUIGMALET

Núm. 200 Aquests mots encreuats presenten deu definicions, en cursiva, de tema pratenc.

Horitzontals: 1. Sorollosament, escandalosament. - 2. Dos romans. Lloant, alabant. Company de queixa de l'ui. - 3. Zero. *Cal Marc, cal Monés o cal Cap de*, diferents noms d'una de les masies més antigues del Prat. Rata. Líquid de fruit. - 4. Parella d'interèperts. Marea vocàlica. *Primer cognom de l'arquitecte de la casa de la Ricarda, bé cultural d'interès nacional.* - 5. Ciutat basca a prop de França. *Canal d'aigua per a regar.* Caure neu. - 6. Fer una visita. "*Més net que la del Nyec*", antiga dita local. Alfa. - 7. Dins de la ment. Negació. Aniré. Primera cara del disc. Principi de l'evolució. - 8. *Casa Gomis, un altre nom de la casa de vidre de la* Final amè. Es repeteix en la mosca de la son. - 9. Societat Filatèlica d'Esplugues. Útil, convenient. *Flor de l'home*, *orquídia del delta.* - 10. Monedes nipones. Ordenat de nou. - 11. Faria sortir pel trau. Fa rots. - 12. Poble riberec amb central nuclear. "*Fer teatre*", *homenatge al fundador de Kaddish.* Auca inacabada. - 13. L'origen de tot. Alerta consonàntica. Satèl·lit jovità. Pot petit, com el de la bona confitura. - 14. Transpirés-siu. Postres esponjoses, a punt de neu.

Verticals: 1. Diversitats biològiques. - 2. Company de queixa de l'ai. Que transporten orina. Urani. - 3. Talla gran. *Una mujada és el que dos d'ells podien llaurar en un dia.* Colla literària, artística. - 4. Signe astrològic que rugeix. Joguina de drap. Suades, esforços. - 5. *dels Banyols.* Vent amb neu. Al fons del mar. Tots hi acaben. - 6. *D'aquesta epidèmia el 1854 van morir 148 persones al Prat.* Fa trio amb el jònic i el corinti. Iode. - 7. Comencen igual. Una per l'aire. Vocals diferents. - 8. Escoltar. Cent romans. S'equivoca. Riu italià que espanta. Sonoritat. - 9. Marca sueca d'avions i cotxes. *Terme local per a un petit femer.* Mil romans. - 10. *Nom de pila de l'arquitecte de la casa de la Ricarda, bé cultural d'interès nacional.* Devoro el menjar. - 11. Meitneri. Diu que no. Està estès. Abans o després de la

SOLUCIONS DEL PRATIGRAMA NÚM. 200

Horitzontals: 1. BULLIÇOSAMENT - 2. II. ELOGIANT - 3. O. BOLL - 4. RATA - 5. CENSA - 6. BOUS - 7. CENSA - 8. CENSA - 9. CENSA - 10. CENSA - 11. CENSA - 12. CENSA - 13. CENSA - 14. CENSA
Verticals: 1. BIODIVERSITATS - 2. UI. URINIFERS - 3. L. BOUS - 4. CENSA - 5. CENSA - 6. CENSA - 7. CENSA - 8. CENSA - 9. CENSA - 10. CENSA - 11. CENSA - 12. CENSA - 13. CENSA - 14. CENSA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

gallina. - 12. Est. D'ella. Closos, recintes. - 13. Navegant, mariner. Escultures de persones. - 14. Moviment muscular repetitiu. Importa poc, aquesta arrel vermella comestible. Sentit palpable.

SEGUEIX-NOS A

- Facebook, facebook.com/periodicdelta
- Twitter @periodicdelta
- i Instagram @periodicdelta

Delta LLOBREGAT EL PERIÒDIC INDEPENDENT DEL PRAT www.periodicdelta.cat

Correu electrònic: periodicdelta@periodicdelta.cat

▶ ARC DE SANT MARTÍ per VICENÇ TIERRA

Escriure per reviuere

Colgar-se vol dir tapar-se o cobrir-se, però específicament també pot fer referència a ficar-se al llit. I si no, vegem-ho en la primera frase del llibre de Marcel Proust, *A la recherche du temps perdu*: “Longtemps, je me suis couché de bon heure” (original de Proust); “Durante mucho tiempo, me acosté temprano” (traducció de Carlos Manzano); “Durant molt de temps, me n’he anat a jeu-re d’hora” o bé “Durant molt de temps, em vaig colgar dejorn (ambdues traduccions de Jaume Vidal Alcover)”.

Amb aquesta introducció vull que m’acompanyeu en una immersió al llibre recentment publicat per la professora i escriptora Alba Sabaté, *La meva història és la història d’un amor*. És una novel·la i, per tant, una història. És un llibre que constata plenament allò que deia la Carme Riera sobre la literatura: “La vàrem inventar per recordar el que som, per recobrar allò perdut, per continuar realment desperts”.

L’Alba ens convida a reviuere la història d’amor de la seva protagonista, l’Eulàlia. I ho fa, com sempre, amb un plantejament que t’enganxa; amb un anar i venir de la memòria -rememorant els somnis i en uns entreactes de vigília permanents- que et manté obertes totes les finestres perquè estiguis atent i no te’n vagis; amb un parlar amb el seu amor

i amb el fruit del seu amor; amb la passió i la devoció d’una professió (“enamorar-se de la teva feina és una altra mena d’amor”, diu l’Alba); amb el testimoni del seu pensament i la seva manera de veure la vida; amb l’oferiment que a través del text ens presenta com la gran literatura d’amor i de vida, i, és clar, de mort, i de l’univers, amb personatges que miren, estimen, moren, dubten i, de vegades, no es deixen estimar.

“La vida és caminar sobre el temps i fer que floreixi” Alba Sabaté

Gaudim d’un veritable tractat del que significa el trinomi literatura-vida-estimació, sobretot per les perles que l’Alba ens va deixant anar a poc a poc al llarg del llibre: “La literatura és polir la vida, escoltar-la, caminar i resseguir lletres, guixar-les”// “L’escriptora és una arquitecta de paraules”// “La vida és caminar sobre el temps i fer que floreixi”// “La vida és escriure i no poder esborrar”// “No és literatura el cine? No és un llenguatge que superposem al nostre per entendre’ns més? No ens allunyem una mica de la mort veient altres vides que

viuen?”// “L’intercanvi de vida en una parella, reconforta”// “De vegades, la memòria ens és un agradable taulell d’una banda a l’altra; de vegades, un batibull en bucle; de vegades, una maleta buida de roba”// “Llegim per ser una mica més feliços o potser també perquè si no, ens hauriem de conformar només amb la vida”.

L’Alba Sabaté ens submergeix a les pàgines de la seva novel·la en el món de la protagonista, que fa més creïble la història perquè és un relat en primera persona. I una cosa molt important, que ja ho vaig percebre en el seu llibre *Galetes de mel i gingebre* (en aquesta obra, els adjectius ja són un leit motiv constant): la llengua del seu llenguatge literari és molt fresca, molt precisa... I molt bonica: retrobar paraules com “vesprejar” o “endiunenjar” realment encisa.

Els adjectius són els estimulants d’un text, arriben a ser -crec jo- una obra d’art, l’embolcall del discurs. De la mateixa manera que la pell de les fruites desperta els sentits, els adjectius perfilen, fan sobrenèixer el to, menen cap a l’optimisme o, si cal, punxen amb fibló. Hem anat des de les paraules de Proust fins a les de l’Alba, però si llegiu el llibre *La meva història és la història d’un amor* comprovareu que aquí els adjectius també captiven i, a més, no passareu de llarg dels moments que s’hi viuen, de les coses que apareixen i se’ns mostren, de les sensacions i emocions que t’encomana.

▶ MEMÒRIA CONTRA EL TÒPIC per PAU RODRÍGUEZ CABANACH

El nomenclàtor i la història: un debat obert

El ple municipal de gener va comptar amb la participació de la plataforma “Esborrem el feixisme”, per tal de retirar quatre noms del nomenclàtor pratenc, vinculats al franquisme.

La relació espai-memòria és un vell debat històric. Hom associa l’espai que l’envolta d’una memòria col·lectiva, i per aquest motiu els nostres carrers porten nom i no són numerats com sí succeeix en altres espais —qui treballa a la Zona Franca ja sap de què parlo. Tradicionalment, el nom d’un carrer ha respost a una voluntat política i no és d’estranyar, doncs, que encara restin noms hereus de la dictadura.

Més enllà del debat historiogràfic sobre la matèria i els quatre noms que són notícia avui, voldria proposar un exercici de reflexió per als següents carrers:

C. de Jaume Casanovas: Dedicat al terratinent Jaume Casanovas Parellada (1844-

1911). Va embarcar-se cap a Cuba d’on va tornar ric i casat. Ningú coneix l’origen de la seva fortuna —les fonts apunten al negoci de drassanes de la família de la seva esposa —però els rumors apunten a un passat negrer, com molts altres indians catalans. Al Prat, va esdevenir el cacic per antonomàsia. El seu nom va substituir el de *c. de la Bunyola*, districte on hi tenia les propietats.

C. de Ferran Puig: Dedicat a Ferran Puig Gibert (1815-1901), industrial gironí que va diversificar el negoci al Prat, explotant les terres de la Bufera. Representa també la figura del cacic. El seu nom va substituir el de *c. de la Bufera*, districte on hi tenia les propietats.

Pl. Espanya: Nascuda com una perllongament del c. Major, és un nexa d’unió entre aquest i *la Rambla*. Durant la República va rebre el nom de *Mancomunitat*, durant la Guerra Civil *Durruti*, i durant el franquis-

me fins avui *Espanya*. Tot i així, encara algú la recorda com la *plaça dels autobusos*, ja va ser el primer lloc d’on es van noliejar autobusos cap a Barcelona.

C. Centre: Aquest nom fa referència al Centre Artesà, entitat cultural que el 1919 va patir una ruptura ideològica entre els proartisans i els autonomistes. Els primers, representants del caciquisme, el 1920 van homenatjar Àngel Guimerà. Els autonomistes, aleshores al govern, van dedicar el carrer de davant del Centre Artesà *c. d’Àngel Guimerà*. El 1939 les autoritats franquistes van suprimir aquest nom, degut a la catalanitat que representava, i van batejar-lo *calle del centro*, del Centro Artesano.

Aquest debat és tota una caixa de Pandora. La història és sempre interpretable i això genera aquests debats dels quals la historiografia no pot defugir.

Allò que en dèiem ideals...

Una amiga m'escriu perquè ha mort un company mestre de filosofia i m'adono en llegir l'obituari que s'ha mantingut fidel als ideals marxistes en tot allò que vol dir canvi de la societat perquè sigui més justa i igualitària. Penso que quan s'escrigui la nota de mort de la meua amiga podran posar-hi moltes coses igual. És només un reducte del món universitari qui lluita per donar sentit a conceptes alternatius al món capitalista? Recordo la revolta del 15-M, de la qual en queda ben poca cosa, després de l'empenta inicial.

És gairebé impossible no mirar enre. Després de la lluita contra la dictadura, molta gent com jo es va desentendre de la política. En uns anys d'una certa bonança econòmica es van obtenir millores socials i vam oblidar les grans causes. Votar cada

quatre anys, alguna manifestació que motivava especialment, i poca cosa més.

La Unió Soviètica es va enfonsar i ho vam mirar amb indiferència, sense preguntar-nos en mans de quina ideologia quedàvem. Al cap i a la fi, la socialdemocràcia no estava tan mal. Érem una mica com els suecs, encara que ells no estaven a l'Otan i nosaltres sí, després d'una de les darreres grans campanyes d'oposició fallada estrepitosament... Una fita en el procés de rendició al govern establert.

Així hem anat avançant en la pèrdua de drets en molts camps, potser el del treball el més visible. Paradoxalment, s'ha posat l'accent en reivindicar els drets socials, perquè semblaven assolits els d'educació, sanitat, pensions. En realitat, els problemes

d'inclusió vénen en gran manera de l'exploració laboral. I per aquí, retornem a la vella qüestió de la ideologia. Si el capitalisme és l'únic govern al món, amb diferents noms, ja sabem que no podem tenir una societat igualitària, ni per mínims.

La constatació és que estem orfes. Rebusquem alguns conceptes per fer front als problemes que han sorgit amb força, com ara l'ecologia contra el canvi climàtic, o el decreixement contra el consum desafortat, o tantes causes menors que són estimables, però no ens donen un puntal general que ens ajudi a veure el conjunt. Mentrestant, el fantasma del desastre global ens sacseja cada dia.

Brindo pel petit cercle dels qui mantenen la vigència d'una ideologia que amb totes les adaptacions i canvis necessaris proposa un món més igualitari.

MANOLITA SANZ

ENS ESCRIUEN

Igualtat de gènere

Ben aviat, el proper 8 de març, se celebrarà de nou el Dia Internacional de la Dona, rere ser proclamat així l'any 1910 a Copenhaguen, en la II Conferència Internacional de Dones Socialistes. Ha plogut molt des de llavors i al meu parer no sembla s'hagi avançat el suficient per assolir de forma plena el dret natural de la igualtat. Penso tot sovint que és el que no es deu entendre encara avui dia quan es parla d'igualtat de gènere. Ja hauria de ser quelcom més que superat, però la trista realitat demostra que encara hi ha, hores d'ara, moltes mancances a resoldre.

Llegeixo del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, la "ODS5: Aconseguir la igualtat de gènere i apoderar totes les dones i nenes" (Objectiu Desenvolupament Sostenible), actuant en el que s'in-

dica en el Consell de Relacions Laborals, i contribuint a l'assoliment de l'Agenda 2030 amb les següents fites:

- *Posar fi a totes les formes de discriminació contra totes les dones i nenes a tot el món.*

- *Eliminar totes les formes de violència contra les dones i nenes en els àmbits públic i privat.*

- *Reconèixer i valorar les cures no remunerades i el treball domèstic no remunerat mitjançant la promoció de la responsabilitat compartida a la llar i a la família.*

- *Vetllar per la participació plena i efectiva de les dones, i per la igualtat d'oportunitats de lideratge en tots els àmbits de presa de decisions en la vida política, econòmica i pública.*

- *Adoptar i enfortir polítiques encertades i lleis aplicables per a promoure la igualtat entre els gèneres i l'apoderament de dones i nenes a tots els nivells.*

Des d'aquell llunyà 1910 fins completar la fita del 2030, si és que realment s'arriba a assolir, hauran passat 120 anys. Sembla un excessiu temps mentre anem veient com encara s'està discriminant a les dones en aspectes tan essencials com són el treball, el nivell salarial, el seu posicionament tant laboral com social i ja no parlem de la conciliació familiar i la violència de gènere. Està passant massa temps i caldria accelerar les actuacions encaminades a aquesta normalització o al menys que es fessin realitat plenament en l'indicat 2030. Mentre

tant poden causar sorpresa enquestes com la monogràfica publicada a mitjans de gener pel CIS sobre "Percepcions sobre la igualtat entre homes i dones i estereotips de gènere" i que va ser notícia emesa també per TV3, en la que es presenta que un 44,1% d'homes se sent discriminat, segons diuen s'ha arribat tant lluny amb la promoció de la igualtat de les dones que ara se'ls està discriminant a ells, mentre el 65,5% de dones no creu que es discrimini a l'home. També el 67,2% de dones creu que les desigualtats de gènere són grans o força grans, mentre que aquest mateix criteri el té sols un 48,2% d'homes. Entre altres comentaris presenta que les dones tenen cura dels fills el doble de temps que els homes, gaire bé 7 hores diàries, i en dies laborables dediquen una mica més de temps a les feines de casa que els homes i per això, a l'hora de conciliar la vida familiar, el 72,5% de les dones assegura que els costa més conciliar vida familiar i laboral, estant el 58,5% dels homes d'acord.

I el que enerva és que cada dia es veu com gent sense mena d'autoritat moral, que inclòs volen governar per imposar la seva llei, es manifestin contraris a mesures que avancen envers la igualtat de gènere. No ens han de fer por, per descomptat, doncs està a les nostres mans decidir i actuar per tenir una societat que vetlli pel respecte dels drets d'igualtat per tothom.

Pere Rodríguez i Darnés

Delta LLOBREGAT

formem part de la

Catalunyametropolitana.cat

Periodisme independent
i ciutadà

▶ UNA PRATENCA PEL MÓN per MARGA SOLÉ

Bora Bora és una petita illa del Pacífic Sud situada al nord est de Tahití, a la Polinèsia Francesa. Està envoltada de petits illots de sorra i una llacuna amb l'aigua de color turquesa que queda protegida per un escull de coral. L'illa és molt coneguda pels amants del busseig i també per la multitud de petits apartaments ubicats amb unes pilones damunt de l'aigua. Els tahitians la denominen "Pora Pora"

És un lloc paradisiac que quan hi ets sembla que el Món s'atura. No hi ha presses ni res que fer. Sols mirar l'infinit, donar-se un bany a les seves tranquil·les aigües del Pacífic i també, com que soc curiosa per naturalesa, xerrar amb aquella gent perquè m'expliquin coses de la seva història i la seva vida. Em diuen que els primers pobles polinesis que s'hi van instal·lar procedien de les illes de Samoa i de Tonga i que va ser possible, a través de l'oceà, per l'ús de

Sentir-se sol al mig de l'Univers: això és Bora Bora

FOTO: JOAQUÍN ZAFORAS

piragües a vela que també les van utilitzar per fer el viatge a la inversa: de Tahití cap a Àsia.

Parlant amb la gent perquè m'expliquin la seva història, em diuen que els primers habitants de Bora Bora havien portat, al igual que a d'altres arxipèlags polinesis, el gos, el porc, el pollastre, la rata i diverses plantes que consideraven útils i que ells sabien cultivar. Segons les restes que historiadors i arqueòlegs s'han trobat, també assenyalen que sabien extreure una part dels recursos del mar i eren molt experts en

tallar la pedra per fabricar eines. M'expliquen també que els primers pobladors es van instal·lar cap al segle IV, abans que s'arribés a poblar tota la Polinèsia Oriental. Bora Bora es va formar sobre un volcà apagat envoltat per una franja de barreres de coral que envolten l'illa i la protegeixen del mar obert, com si fos un dic. Aquest estret és una espècie de barrera que sols té una obertura cap a l'oceà i que permet el pas de la majoria de vaixells de càrrega i també als creuers, perquè puguin entrar a la llacuna. No obstant, han d'estar en un canal perquè fora d'ell la llacuna és poc profunda. A mi el que més em va agradar va ser que Bora Bora té un clima excepcional durant tot l'any amb temperatures que oscil·len entre els 22 i els 30 graus centígrades i que es manté entre novembre i abril, quan es l'època de les tempestes. Per a mi, que soc fredolica, una meravella.

▶ UN PÈL DE LLENGUA

Parlant de dormir..., heu pesat mai figures?

No, no volem dir "pesar figures" en sentit literal; ens referim a la incòmoda situació en què estem tan cansats que el cap ens cau i se'ns tanquen els ulls, però ens esforcem per no adormir-nos. En aquesta situació diem que **pesem figures**.

En aquests casos ens aniria molt bé poder **trencar el son** o **fer un son** o **fer una becaïna**, que és una dormida curta. Però si és havent dinat, direm que fem la **migdiada**.

Fixeu-vos-hi bé:

el son en masculí, ens referim al fet de dormir. Ex: Em costa agafar el son.

la son en femení, ens referim a les ganes de dormir. Ex: Tinc molta son.

Les persones dormilegues poden **dormir com un tronc**, **com un soc** o **com una marmota** (no com un liró*), i comencen a **somiar** o **somniar** (totes dues paraules són correctes) i potser tenen **malsons** (l'escrivim en una sola paraula).

També hi ha qui té **insomni**, i es deu **passar tota la nit en blanc**, sense dormir. Possiblement l'endemà pesarà figures davant

de l'ordinador, al sofà o a la taula davant d'un cafè ben carregat.

I tu, com ho dius?

Els mots marcats amb un * no són correctes en català.

Vols col·laborar amb nosaltres?
Tens dubtes de com es diu una paraula?
Envia'ns els suggeriments per al mes
vinent al CNL El Prat de Llobregat: elprat@cpnl.cat

Piera
ASESORÍAS Y SERVICIOS

Avda. Verge de Montserrat, 114 · 1º 1ª
08820 El Prat de Llobregat · Tel 93 379 57 04
www.asesoriapiera.com

GENER - FEBRER 2024

- Manuel VALL BOSCH, el 15 de gener, als 78 anys.
- Manolo SANCHO GARCÍA, el 15 de gener, als 68 anys.
- Carmen CENTELLES APARICI, el 16 de gener, als 96 anys.
- Mª Dolores ROURA TIBAU, el 16 de gener, al 96 anys.
- Francisco SALAS FERNÁNDEZ, el 17 de gener, als 85 anys.
- Petra JIMÉNEZ DELGADO, e 19 de gener, als 93 anys.
- Gervasia NÚÑEZ CORTÉS, el 19 de gener, als 93 anys.
- Juanito HURTADO JIMÉNEZ, el 20 de gener, als 90 anys.
- Lola MARTÍNEZ GARCÍA, el 20 de gener, als 91 anys.
- Carmen TORRES RIVERA, el 21 de gener, als 71 anys.
- José Antonio CONTRERAS GONI, el 22 de gener, als 72 anys.
- Conchi LÓPEZ MOYA, el 22 de gener, als 84 anys.
- Catalina VÉLEZ BAYONA, el 24 de gener, als 86 anys.
- Antonio Jesús PARRA RODRÍGUEZ, el 25 de gener, als 53 anys.
- Remei ÁLVAREZ GARCÍA, el 25 de gener, als 59 anys.
- Paqui RUIZ RUIZ, el 26 de gener, als 71 anys.
- Ventura DOMÍNGUEZ GALLARDO, el 26 de gener, als 71 anys.
- Raúl GARCÍA DE NOVA, el 26 de gener, als 72 anys.

- Rafael DUARTE RUIZ, el 28 de gener, als 90 anys.
- Antoni ANGUERA BORGES, el 29 de gener, als 95 anys.
- Manel BARBERÀ SILVESTRE, l'1 de febrer, als 86 anys.
- Manuel LÓPEZ MUÑOZ, l'1 de febrer, als 92 anys.
- Carlos ROMO SÁNCHEZ, l'1 de febrer, als 63 anys.
- José POYATOS CUERVA, el 2 de febrer, als 75 anys.
- Juan PÉREZ MARTÍNEZ, el 2 de febrer, als 71 anys.
- Faustino AYUSO EXOJO, el 3 de febrer, als 85 anys.
- Antonio GARCÍA DE LA ROSA, el 4 de febrer, al 73 anys.
- Sebastián RUBIA BRETONES, el 4 de febrer, als 82 anys.
- Dolores ANOY SIMÓ, el 5 de febrer, als 77 anys.
- Ricardo RIVERO ZORRILLA, el 5 de febrer, als 89 anys.
- Rafaela del MORAL FIGUEROA, el 6 de febrer, als 85 anys.
- Teodora RUBIO OSMA, el 6 de febrer, als 90 anys.
- Pasión CÁRDENAS GALINDO, el 7 de febrer, als 92 anys.
- Carlos SALAMÍ ARGELAGA, el 8 de febrer, als 80 anys.
- Estefanía PONCE PÉREZ, el 9 de febrer, als 88 anys
- Leocadia MORENO MORENO, el 10 de febrer, als 81 anys.

Neus Canillo Piñol

24/01/1948 – 05/01/2024

La nostra estimada Neus, pratenca de naixement i amb els seus orígens sempre en el cor, ens va deixar el passat dia 5 de gener.

Esposa, mare, àvia, germana, amiga de la seva gent.

Ens seguiràs acompanyant sempre, somriurem perquè has viscut entre nosaltres.

ESTEFANÍA PONCE PÉREZ

Gràcies a tothom per estimar-la.

Gràcies també per estimar-nos.

Gràcies per ser-hi.

Alfonso, Alfonso i Anna, Clàudia i Anna

BLANCA EZPONDA I SANFELIU

18è Aniversari (1943 – 2006)

Els que t'estimaren no t'oblidarem mai

David Ginabreda Feu

Fa 6 anys que ens vas deixar

La teva esposa, fills i nets et recordarem sempre

Delta LLOBREGAT
EL PERIÒDIC
INDEPENDENT
DEL PRAT

Horari d'oficina:
Dimarts i dijous de 16 a 19.30 h
C. Castella, 5 baixos

Telèfon: 93 379 05 33
Correu electrònic:
periodicdelta@yahoo.es

Segueix-nos a @periodicdelta @periodicdelta i @periodicdelta

MARCIANO PALACIOS, coordinador y vicepresidente del Futbol Sala Sporting Alcalá Prat

“Sigo siendo un romántico del deporte”

T. ESPIGARES

Hablar de deporte, esencialmente como un juego, un entretenimiento, o como una forma de vida, con sus valores de respeto, disciplina, tolerancia, amistad y trabajo en equipo, es hablar de uno de sus dinamizadores. Hablamos de Marciano Palacios Santos. “Marci” de 53 años, como le llaman familiarmente, está casado con Begoña y tiene dos hijos; Aitana de 22 y Marcos de 18. Actualmente, coordinador y vicepresidente del Futbol Sala Sporting Alcalá Prat, ha sido entrenador, directivo e incluso durante tres años fue presidente del ya desaparecido, Club Patín Delta Prat.

■ ¿Cómo comenzó tu relación con el deporte?

■ Mis inicios deportivos fueron con 11 o 12 años en el Pratenc de atletismo, cuando la pista de atletismo era aún de ceniza. Más tarde empecé a jugar a futbol sala con el colegio, en el Jacinto Verdaguer, para continuar en la liga del Prat de futbol sala en bachillerato. Con 19 años pasé al futbol 11 y jugué en la antigua UD Celler y posteriormente volví al futbol sala para jugar con mis amigos de toda la vida.

■ ¿Siempre te tiró más el futbol sala que el futbol 11?

■ Sí. Constantemente le he dado prioridad a pasármelo bien y a jugar con mis amigos. Siempre he pensado que si no te vas a ganar la vida con esto, lo importante es disfrutar con tus amigos. Sigo siendo un romántico del deporte de toda la vida.

■ ¿Qué recuerdas de aquellos años?

■ Me acuerdo de Julio Méndez, su trabajo fue inmenso. Me acuerdo de los sábados por la mañana, cuando la gente iba a comprar y pasaba por los patios de los colegios y entraba a ver los partidos de futbol sala. También me acuerdo de finales de los años 70, cuando jugábamos calle contra calle en los descampados y nos hacíamos unas fichas de cartulina a mano con nuestra foto grapada y las plastificábamos con el plástico de la cartilla de la seguridad social de nuestros padres. Uff... que años...

■ ¿Cómo entras a formar parte del Casa Alcalá?

■ Aprovechando que algunos de los vete-

“Marci” siguiendo uno de los entrenos de los equipos base del FS Sporting Casa Alcalá / Foto: F. SERRANO

“ Actualmente, tenemos 20 equipos, 2 de ellos femeninos, con 230 jugadores entre niños y niñas”

ranos del equipo se marchaban, me llamó Antonio Alcalá, presidente del equipo que jugaba en la liga Pratense de futbol sala desde 1993, y me comentó que como éramos jóvenes y muy buenos, que nos quería fichar.

■ ¿Pero Antonio Alcalá sigue siendo el presidente del club?

■ Sí, actualmente tiene 85 años y es el presidente de la entidad. Él fue su fundador y en los primeros años él patrocinaba al equipo. Él también propició la fusión de las dos entidades locales; el FS Casa Alcalá y el Sporting 77, hasta formar lo que hoy es el FS Sporting Alcalá Prat Advantis.

■ Y a raíz de aquí, ¿hubo algún cambio?

■ Sí, ganamos la liga y todo fue bastante bien, hasta que en el 2000 nos transformamos oficialmente como club. Empezamos con dos equipos seniors y más tarde ampliaríamos con un infantil. A partir de aquí estuvimos durante unos años con los tres equipos, hasta que el 2011 añadimos un prebenjamín y nos metimos en la liga de futbol sala escolar y en la Federación Catalana de Futbol Sala. De aquí llegamos a la tempo-

rada 2022-23 en la que cambiamos de federación y nos inscribimos en donde estamos compitiendo hoy en día con la Federación Catalana de Futbol. Actualmente, tenemos 20 equipos, 2 de ellos femeninos, con 230 jugadores entre niños y niñas.

■ ¿Por qué cambiasteis de Federación?

■ Porque la Catalana de Futbol Sala estaba muy degradada. Hubo unas elecciones en las que yo formé parte de la Junta Electoral y vi mucho “marro”.

■ ¿Qué tal el cambio?

■ Muy bien. Mejor, mucho más serio. Además, tenemos más cercanía geográfica.

■ ¿Dónde entrenáis?

■ En el pabellón Sagnier y en las pistas exteriores del Julio Méndez.

■ A lo largo de las décadas, ¿cómo has visto evolucionar el fútbol sala a nivel local?

■ Al alza, aun con la complicación de pelear con el futbol campo. Actualmente, es una lucha entre “David y Goliat”. A mí me gusta personalmente más el futbol sala. Más rápido, más dinámico, estás más en contacto con la pelota. Y siempre digo lo mismo, aunque esté mal decirlo, pero al futbol sala solo juegan los buenos: técnica, disparo, control, dominio de la pelota...

Passa a la pàgina següent ►

► Ve de la pàgina anterior

■ **Has hecho de entrenador, de directivo y ahora de coordinador. ¿Cuál te gusta más?**

■ La de entrenador. Yo me retroalimento de los chavales. Hablo como ellos y los conozco de siempre. Tengo mucha confianza con ellos y si tengo que ir a entrenarlos, no me da ninguna pereza. Disfruto con ello.

■ **¿Cuáles consideras que han sido los mayores logros que ha conseguido el Club en todos estos años?**

■ Las dos participaciones del senior en la Champions League de la FEF (Futsal European Federation) cuando aún estábamos en la Federación Catalana de Futbol Sala, la de Lloret de Mar y la de Antalya (Turquía). Y a nivel base, la victoria del infantil en la Supercopa de Catalunya de Balaguer en el año de la pandemia.

■ **¿Cómo estás viviendo el paso generacional por la entidad?**

■ Muy bien. Como entrenador yo he llevado gente que ahora trae a sus hijos al club, y eso me encanta y me pone los pelos de punta.

■ **¿Cuál es tu visión para el futuro del club y cuáles son los objetivos a largo plazo que tiene para el equipo?**

■ Ahora, con los 20 equipos que tenemos, creo que hay que buscar la calidad del grupo. Tenemos categorías que hay que mantener. ◀

FUTBOL. TERCERA RFEF. GRUPO 5

El Prat se mete de lleno en la lucha por las plazas de playoff

MANOLO GOL

Después de los resultados del último mes, el equipo de Miguel Motoso sigue vivo en la lucha por jugar a final de temporada la Promoción de ascenso a Segunda Federación, pues además los potablava todavía no conocen la derrota en lo que llevamos de año 2024.

Faltó el gol en Nou Barris ante la Montañesa (0-0) en un partido bonito y entretenido y con ocasiones para ambos, con un Prat mejor al que le faltó puntería.

Victoria de un Prat superior ante el Perelada (2-0) que por primera vez logró un triunfo por más de un gol. En la primera parte salió muy fuerte el equipo de Miguel Motoso, que abrió el marcador en su primera ocasión con jugada personal de Coro, que marcó su primer gol como amateur. Peñalba sentenció con un buen cabezazo en el tramo final del partido a centro de Miki Puerto.

Importante empate sin goles el cosechado por el Prat en el Municipal de la Poble de Mafumet en un partido donde el portero del Prat Pablo fue el protagonista en el día de su debut con el primer equipo potablava.

Del mercado de invierno destacar una

La AE Prat ante el Perelada logró por primera vez vencer por más de un gol esta temporada / Foto: F. SERRANO

incorporación, la de Javi García, centrocampista procedente del Atzeneta y las bajas de Mújika al Terrassa y Sergio Paz y Pau Caresía al Sants. ◀

FUTBOL

Betis i Cerdanyola guanyen la primera edició de la Team Cup

M. GOL

Al llarg del passat cap de setmana la AE Prat i Team B van organitzar la primera edició de la Team Cup, un torneig nacional de futbol 7 per a nens en edats de formació compreses entre els 8 i els 11 anys i que ha aplegat a 500 infants d'un total de 23 equips.

El municipal Sagnier es va omplir dels millors planters de Catalunya com la Damm, Espanyol o Girona entre d'altres així com d'una bona representació d'equips a escala nacional com el Betis, Llevant, València o Vila-real, i on es va veure una competició de gran nivell.

En la categoria més petita, la sub 8, Betis i València van empatar a 3, imposant-se els andalusos en la tanda de penals. En la sub 9 també va guanyar el Betis, en golejar per 4-0 al Llevant. Finalment pel que fa als sub 11, Cerdanyola i Sant Andreu van empatar a 1 proclamant-se guanyadors als penals els de Cerdanyola. ◀

L'AE Prat ha participat amb un equip en cadascun de les categories / Foto:RRSS AEP

BASQUET. LEB PLATA

El CB Prat se situa tercer en solitari

JOAN CENTELLES

Continua la imbatibilitat de l'equip pratenc el 2024 que amb 3 noves victòries ja són 5 consecutives que en les ensopegades del Benicarló i del Salou (al Joan Busquets) deixen als homes de l'Albert Cañellas en la tercera posició en solitari (13-6) lluny d'Eivissa i Cartagena que lideren la taula (16-3) i per darrere Benicarló i Salou (12-7).

No va ser fàcil la visita a Alginet, un dels cuers. Els valencians van lluitar fins al tercer quart, però la millor rotació pratenc, ara que ja està tota la plantilla disponible, va deixar el marcador en 62-76.

Es temia al Salou en la seva visita per ser un dels equips que millor estan jugant, i per això estan situats a la part alta, però els del delta van fer un dels millor partits de la temporada. El resultat de 106-80 resumeix el que va ser el matx.

Mal inici de partit a Las Palmas (10-0) que va fer que els pots blava anessin sempre a remolc dels illencs i una vegada que els van poder igualar cap al descans va arribar un tercer quart amb un desencert per tots dos equips (12-13), però un cop més en el darrer quart la qualitat de tota la plantilla on tots poden jugar sense que baixi el nivell es va imposar en un parcial de 10-22 que els canaris no van poder aguantar. Al final 58-74 van guanyar els pratencs.

El Joan Busquets s'està convertint en un fortí / Foto: F. SERRANO

El sènior Copa masculí situat pel play-off d'ascens a Supercopa

No volen ser menys els components del Sènior A que estan fent un gran paper a Copa Catalunya i que després de guanyar a Collblanc (70-71), a Sant Boi (68-77) i al Joan Busquets als Lluïsos de Gràcia per 79-61 s'han situat en el segon lloc de la classificació que donaria accés als play-offs d'ascens a Supercopa Catalunya. ◀

DUATLÓ

A l'esquerra del podi, l'equip masculí pratenc segon del CNC de Duatló / Foto: F. SERRANO

Els equips del Prat Triatló 1994 es proclamen subcampions del CNC de Duatló

T.ESPIGARES / Els conjunts masculí i femení del Prat Triatló 1994, organitzadors de la prova, van aconseguir el segon lloc del Campionat Nacional de Catalunya (CNC) de Duatló per equips disputat el 4 de febrer. El CE Katoa Barcelona va ser el gran triomfador absolut en imposar-se en la prova elit tant en categoria femenina com la masculina. El tercer lloc del podi va ser pel CE Tri 4.40 en dones i el CT Cornellà en homes.

La prova emmarcada dintre de la 17a edició del Duatló per equips Ciutat del Prat va sigut tot un èxit, millorant la inscripció dels últims dos anys, arribant als 125 equips en la prova Open i en 57 l'elit. Cal destacar enguany el canvi d'ubicació que va tenir com a centre neuràlgic de la prova la Granja de la Ricarda i els seus voltants.

En la mateixa jornada a més de la celebració del CNC s'ha dut a terme les proves per equips Open i la de Joves Talents, per les categories masculina, femenina i mixta i on el conjunt del Prat Triatló ha pujat en quatre ocasions al podi.

La prova Open i CNC ha constatat d'un duatló distància Sprint amb una cursa a peu de 5 km, 19 km de ciclisme i per acabar 2,45 km a peu. Pel que fa a la competició dels Talents, ha sigut un duatló, distància SuperSprint amb 2,6 km a peu, 12,5 km de bici i per finalitzar 2 km a peu.

Classificacions finals Elit:

Masculí

1. CE Katoa Barcelona. 00.52.16
2. Prat Triatló 1994. 00.53.03
3. Club Triatló Cornellà. 00.53.45

Femení

1. CE Katoa Barcelona. 1.02.45
2. Prat Triatló 1994. 1.03.07
3. Club Esportiu Tri 4.40. 1.05.23. ◀

FUTBOL

Míriam y Ainhoa suman casi 500 goles potablava

MANOLO GOL

Coincidiendo con el partido de Preferente entre el Viladecans y la Guineueta, Delta pudo juntar a las dos máximas goleadoras de nuestra ciudad de toda la historia, pues entre ambas han marcado casi 500 goles a lo largo de sus trayectorias deportivas. Míriam Sánchez, de 36 años, que lleva jugando como Amateur un total de 19 temporadas, ha logrado 258 goles en 411 partidos de liga en varias categorías, la mayoría en Preferente (+ 3 goles en Copa Catalunya). Por su parte, Ainhoa Vallecillos, de 27 años, lleva 9 temporadas jugando desde que acabó de juvenil, y ha marcado 234 goles de liga, 1 en fase de ascenso y 2 en Copa Catalunya. En dicho partido, que acabó 1-1, no pudieron enfrentarse, pues Míriam tenía una pequeña

A la izquierda, Ainhoa Vallecillos junto a Míriam Sánchez, instantes antes del enfrentamiento entre Viladecans y la Guineueta / Foto: MG

lesión. En las próximas jornadas entre ambas superarán con toda seguridad el medio millar. Viva el GOL. ◀

MARXA

A l'esquerra, el pratenc Òscar Martínez va evidenciar al Vendrell el seu bon estat de forma / Foto: M. JOSÉ. A la dreta, Arnau Miralles, al centre, campió de Catalunya sub 14 / Foto: D. ELVIRA

Òscar Martínez, subcampió de Catalunya absolut de marxa atlètica

T.E. / Òscar Martínez es va proclamar subcampió de Catalunya absolut i sub-23 de marxa amb la seva nova samarreta de l'Hospitalet Àt. a la distància de 20 km amb un temps d'1:26:06. El pratenc com estava previst, va quedar a la prova reina per darrere del favorit, el gavanenc i campió d'Europa sub-23, Paul McGrath (Cornellà Àt) que es va imposar amb un temps d'1:21:29 per davant d'Álvaro López (Pamplona Àt.) que va fer 1:21:43, però que va participar fora de concurs.

La competició que es va celebrar l'últim diumenge de gener al circuit dels barris marítims de Sant Salvador-Coma-ruga del Vendrell va acollir un any més el Campionat de Catalunya de Marxa per les categories Absoluta, S23-S20-S18 i Màster de 5 km dintre del tradicional Gran Premi de Marxa del Vendrell. Precisament en categoria màster i en M50 cal destacar també el segon lloc del podi d'un altre pratenc, Jordi Arias (U.Colomenca Àt.), que pujava al podi, a la prova de 5 km.

Arnau Miralles obté el Campionat de Catalunya sub 14

En promoció també va haver-hi una medalla

d'or. En aquest cas d'Arnau Miralles que ho feia l'11 de febrer a Viladecans. L'atleta del Pratenc s'imposava en la categoria sub 14 imposant-se als seus rivals en la prova de 3 km amb un temps de 16'52".

Amb el "Memorial Moisès i Jordi Llopart" va tornar la marxa al Prat

Però la marxa també va estar present unes setmanes abans per als carrers del Prat amb la disputa del 41è Gran Premi de Marxa Atlètica Ciutat del Prat. El circuit urbà situat al carrer Frederica Montseny als voltants del CEM Sagnier va acollir la disputa del Campionat de Catalunya individual de 10 km en ruta per la categoria màster. La prova atlètica va aplegar a més d'un centenar d'atletes que van participar en la competició organitzada pel Pratenc AA i la Federació Catalana d'atletisme.

De la participació pratenca, cal destacar novament una altra medalla de plata pel veterà Jordi Arias de l'U. Colomenca Àt. als 10 km en la categoria M50 amb un temps de 55:18. La prova absoluta de 10 km la va guanyar Rubén Liste de Lo Esport Menorca amb 46,07 i la Mireia Urrutia de l'Hospitalet amb 48,56. ◀

ATLETISME

Sílvia Ruiz i Javier Lorente guanyen dues medalles al Campionat de Catalunya Absolut en Pista Coberta

T.E. / Bons resultats els aconseguits per l'atletisme pratenc en el Campionat de Catalunya Absolut en Pista Coberta que es va disputar a Sabadell el 20 de gener. Els potablava van tenir una actuació estel·lar obtenint dues medalles. Sílvيا Ruiz del Cornellà Àt. a la perxa guanyava la medalla de plata amb un millor salt de 3,85 m i el velocista potablava, Javier Lorente de l'Hospitalet es feia amb el bronze als 400 m lllisos amb un temps de 48,26.

Sílvia Ruiz campiona sub 20

Unes setmanes més tard Sílvيا Ruiz es proclamava campiona de Catalunya a la seva categoria sub 20. L'atleta del Cornellà Àt. es feia amb l'or amb un salt de 3,75 m mentre que quatre atletes més del Pratenc pujaven al podi del Campionat de Catalunya sub 18 i sub 20 celebrat a Sabadell. En la categoria sub 18, Joel Díez en llargada (6,25 m) agafava el bronze, mentre que Laia de Pablo en perxa pujava al segon lloc del podi amb un

ATLETISME MÀSTER

Els veterans del Pratenc obtenen vint-i-cinc medalles al Campionat de Catalunya indoor

T. E / La Federació Catalana d'Atletisme va organitzar el passat 28 de gener el Campionat de Catalunya d'atletisme màster en pista coberta a Sabadell, amb la presència de molts atletes de més de trenta-cinc anys i on va estar present un gran nombre d'esportistes del Pratenc AA aconseguint un total de 25 medalles, de les quals 16 van ser d'or, 4 de plata i 5 de bronze.

De la participació potablava cal destacar que als 400 m l'atleta més ràpid de totes les categories va ser amb diferència el campió de M40, el pratenc Isaac Piñero. També ressaltar l'actuació del Josep Giménez a M75 que va fer doblat d'ors als 1.500 m i 3.000 m i que va completar la seva participació amb la medalla de plata als 800 m.

En l'àmbit femení, als 60 m Estela Roldán va ser la segona més ràpida de totes les sèries i campiona a la seva franja d'edat F45.

Vuit medalles dels màsters al Campionat de Catalunya de Llançament d'hivern

Els veterans també van tenir competició aquest mes de febrer, en aquest cas en la pista de Cornellà i amb la celebració del Campionat de Catalunya Màster de Llançaments d'hivern on els pratencs obtenien un total de vuit medalles. Destacar de totes elles les dues d'or de Manuel Suárez en Martell pesat i Javelina en la categoria de M70. ◀

Sílvia Ruiz, subcampiona absoluta i campiona sub 20 / Foto: RRSS SR

salt de 3,20 m. Pel que fa als sub 20, Elia Medina guanyava la plata als 60 metres tanques amb una marca de 9:07 i Jana Vilà la de bronze en llargada amb 5,28 m ◀

PATINATGE DE VELOCITAT SOBRE GEL

Llop finalitza al 15è lloc en el rànking de la Copa del Món

DELTA / Nil Llop ha tancat la seva participació en la Copa del Món absoluta amb les proves disputades al Quebec (Canadà) i a Salt Lake City (EUA). Després de disputades les 6 jornades de les quals constava la Copa del Món el pratenc ha quedat finalment en el 15è lloc mundial dels 500 m i el 35è al 1.000. Així i tot, Llop ha millorat la 20a posició de la general dels 500 m aconseguida la temporada passada però no la seva millor marca personal de la distància de 34.500 assolida a Calgary el desembre del 2022.

Llop afrontarà ara el final de temporada de velocitat sobre gel amb la disputa de les últimes dues proves. Del 15 al 18 de febrer a Calgary se celebrarà el Mundial individual i a Inzell (Alemanya) serà la seu del 7 al 10 de març del Mundial "Allround Sprint".

Per la seva part, la Luisa María González, que no va poder competir en totes les proves de la Copa del Món ha quedat finalment en la 48a posició als 500m i al 59è lloc dels 1.000m.

Llop finalitza al 15è lloc del rànking de la Copa del Món

El Japó acull el mundial júnior

Per altra banda, també han finalitzat la seva participació els patinadors més joves a la Copa del Món Júnior i Neo-Sènior d'enguany i on cal destacar de tots ells el primer lloc i la medalla d'or en el relleu sprint neo-sènior de l'Ivan Roldán formant equip amb l'Alexander Rezzonico i Manel Robla del combinat espanyol.

Pratencs als Jocs Olímpics de la Joventut 2024

Del 22 al 26 de gener la ciutat coreana de Gangwon va celebrar els Jocs Olímpics de la Joventut amb la participació dels patinadors del CPV El Prat, Ona Rodríguez, Sergio Álvarez i Christopher López i acompanyats per la seva preparadora, la pratenca, Sandra Gómez. De la seva participació caldria destacar el 7è lloc de Sergio Álvarez i Ona Rodríguez al relleu mixta, així com el 24è lloc de Christopher López en els 500 m.x ◀

NATACIÓ D'HIVERN

Els Màsters del Club Natació Prat guanyen vuit medalles al Campionat de Catalunya

DELTA / Més de sis-cents nedadors i nedadores de 53 clubs d'arreu Catalunya van participar el passat 20 i 21 de gener en el Campionat de Catalunya de Natació Màsters d'hivern celebrat a la piscina de 25 m de Manresa. De tots ells, una gran representació de la natació veterana del Club Natació Prat va estar present obtenint un total de vuit medalles: quatre d'or, dues de plata i dues de bronze. De totes elles, cal destacar les dues d'or de Julio Cardo a la categoria M50 en el 50 i 100 metres esquena.

Els veterans del CN Prat queden tercers a la prova puntuable al Circuit Català / Foto: F. SERRANO

esquena.

- **Bronze:** José Antonio Álvarez (M50) en 200 m braça; Sandra Rojo (M50) en 100 m estils

La piscina del CEM Sagnier acull el XVI Trofeu Màster Ciutat del Prat de natació

La piscina del Complex Esportiu Municipal Sagnier va acollir el 3 de febrer la XVI edició del Trofeu Màster Ciutat del Prat amb la participació de 142 nedadors i nedadores d'un total de 33 clubs d'arreu de Catalunya. La prova va ser la 5a etapa de les 13 de les que costa el Circuit Català Trofeus Natació Màster. En l'àmbit esportiu, cal destacar la tercera posició del Club Natació Prat a la puntuació general per clubs del Circuit. Va liderar la classificació el CN Aquamasters i segon el CEE Sant Gervasi. ◀

GIMNÀSTICA RÍTMICA

Al centre, la guanyadora, Isabella Plamenov, a l'esquerra, Emma Sánchez segona i a la dreta la Erin Adam amb la medalla de bronze / Foto: AERPCB

La Rítmica Prat conquesta tres metalls a la 1a fase de la Copa Catalana Individual

DELTA / Tres medalles van guanyar el 4 de febrer les esportistes de l'AE Rítmica Prat Cor Blau a la 1a Fase de la Copa Catalana Individual nivell 7 per les categories de promoció i que es va celebrar al Poliesportiu Nou de Vilafranca del Penedès. Medalla d'or per Isabella Plamenov, plata per Emma Sánchez i bronze per Eric Adam. Totes elles en categoria aleví. La competició, la primera oficial de la temporada va aplegar a 123 gimnastes de tot el territori català des de la categoria prebenjamí fins a l'infantil. ◀

CONVOCATÒRIA
ÚNICA
AJUTS
PER A

**ACTIVITATS
D'ESTIU
2024**

**EXTRA-
ESCOLARS
DEL CURS
2024-2025**

Del 15 de març al 12 d'abril

Presenteu la sol·licitud al web **elprat.cat**

Si us cal assistència,

podeu trucar al Servei de suport telefònic per a tràmits en línia

OAC360: 93 595 44 14 de dilluns a divendres, 8 a 20 h

Aquelles persones que no disposin d'accés a Internet,

poden presentar la sol·licitud presencialment. Per una gestió més àgil, podeu demanar cita a *elprat.cat/citaprevia* a:

OIAC (Oficina d'Informació i Atenció Ciutadana)

Pl. de la Vila, 1

Cita prèvia: 93 379 00 50 ext. 5118/5192

OIAS (Oficina Integral d'Atenció Social)

Centre Cívic Palmira Domènech

C. de Lo Gaiter del Llobregat, 112

Cita prèvia: 93 379 00 50 ext. 5494